

Dansk udgave

Retsforskrifter

Indhold

I	<i>Retsakter hvis offentliggørelse er obligatorisk</i>	
	Kommissionens forordning (EF) nr. 112/2002 af 23. januar 2002 om faste importværdier med henblik på fastsættelsen af indgangsprisen for visse frugter og grøntsager	1
★	Kommissionens forordning (EF) nr. 113/2002 af 23. januar 2002 om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 2223/96 for så vidt angår de reviderede klassifikationer af udgifter efter formål ⁽¹⁾	3
	Kommissionens forordning (EF) nr. 114/2002 af 23. januar 2002 om fastsættelse af, i hvilket omfang der kan accepteres ansøgninger indgivet i januar 2002 om importlicenser for kød i forbindelse med det toldkontingent for oksekød, der er fastsat ved Rådets forordning (EF) nr. 2475/2000 for Republikken Slovenien	10
	Kommissionens forordning (EF) nr. 115/2002 af 23. januar 2002 om fastsættelse af, i hvilket omfang der kan accepteres ansøgninger indgivet i januar 2002 om importlicenser for kød i forbindelse med de toldkontingenter for oksekød, der i forordning (EF) nr. 1279/98 er fastsat for Republikken Polen, Republikken Ungarn, Den Tjekkiske Republik, Den Slovakiske Republik, Republikken Bulgarien og Rumænien	11
	Kommissionens forordning (EF) nr. 116/2002 af 23. januar 2002 om fastsættelse af de restitutionssatser, der skal anvendes for æg og æggeblommer, der udføres i form af varer, som ikke omfattes af traktatens bilag I	13
	Kommissionens forordning (EF) nr. 117/2002 af 23. januar 2002 om fastsættelse af eksportrestitutionerne inden for ægsektoren	15
	Kommissionens forordning (EF) nr. 118/2002 af 23. januar 2002 om fastsættelse af repræsentative priser for fjerkrækød og æg og ægalbumin og om ændring af forordning (EF) nr. 1484/95	17
★	Kommissionens forordning (EF) nr. 119/2002 af 23. januar 2002 om åbning for 2002 af toldkontingenter gældende for indførsel til Det Europæiske Fællesskab af produkter med oprindelse i Litauen	19

Kommissionen

2002/46/EF:

- * **Kommissionens beslutning af 21. januar 2002 om ændring af beslutning 92/452/EØF for så vidt angår listerne over embryonindsamlingsteam og embryonproduktionsteam, der i tredjelande er godkendt til udførsel af koembryoner til Fællesskabet ⁽¹⁾ (meddelt under nummer K(2002) 84)** 21

2002/47/EF, EKSF, Euratom:

- * **Kommissionens afgørelse af 23. januar 2002 om ændring af dens forretningsorden (meddelt under nummer K(2002) 99)** 23

2002/48/EF:

- * **Kommissionens beslutning af 23. januar 2002 om syvende ændring af beslutning 2001/740/EF om beskyttelsesforanstaltninger mod mund- og klovesyge i Det Forenede Kongerige ⁽¹⁾ (meddelt under nummer K(2002) 292)** 28

2002/49/EF:

- * **Kommissionens beslutning af 23. januar 2002 om anden ændring af beslutning 2001/304/EF om mærkning og anvendelse af visse animalske produkter i forbindelse med beslutning 2001/172/EF om beskyttelsesforanstaltninger mod mund- og klovesyge i Det Forenede Kongerige ⁽¹⁾ (meddelt under nummer K(2002) 293)** 30

DET EUROPÆISKE ØKONOMISKE SAMARBEJDSOMRÅDE

EFTA-Tilsynsmyndigheden

- * **Afgørelse truffet af EFTA-Tilsynsmyndigheden nr. 152/01/KOL den 23. maj 2001 om ændring af retningslinjerne for anvendelsen af EØS-statsstøtte for så vidt angår støtte til miljøbeskyttelse og om 28. ændring af de proceduremæssige og materielle regler for statsstøtte** 32

Berigtigelser

- * **Berigtigelse til Kommissionens forordning (EF) nr. 1961/2001 af 8. oktober 2001 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 2200/96 for så vidt angår eksportretentioner for frugt og grøntsager (EFT L 268 af 9.10.2001)** 48
- * **Berigtigelse til Kommissionens forordning (EF) nr. 2535/2001 af 14. december 2001 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 1255/1999 for så vidt angår importordningen for mælk og mejeriprodukter og åbning af toldkontingenter (EFT L 341 af 22.12.2001)** 48

I

(Retsakter hvis offentliggørelse er obligatorisk)

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 112/2002
af 23. januar 2002
om faste importværdier med henblik på fastsættelsen af indgangsprisen for visse frugter og grøntsager

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —
under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Kommissionens forordning (EF) nr. 3223/94 af 21. december 1994 om gennemførelsesbestemmelser til importordningen for frugt og grøntsager ⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 1498/98 ⁽²⁾, særlig artikel 4, stk. 1, og ud fra følgende betragtninger:

(1) I forordning (EF) nr. 3223/94 fastsættes som følge af gennemførelsen af resultaterne af de multilaterale handelsforhandlinger under Uruguay-runden kriterierne for Kommissionens fastsættelse af de faste værdier ved import fra tredjelande for de produkter og perioder, der er anført i nævnte forordnings bilag.

(2) Ved anvendelse af ovennævnte kriterier skal de faste importværdier fastsættes på de niveauer, der findes i bilaget til nærværende forordning —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

De faste importværdier, der er omhandlet i artikel 4 i forordning (EF) nr. 3223/94, fastsættes som anført i tabellen i bilaget.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 24. januar 2002.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 23. januar 2002.

På Kommissionens vegne

Franz FISCHLER

Medlem af Kommissionen

⁽¹⁾ EFT L 337 af 24.12.1994, s. 66.

⁽²⁾ EFT L 198 af 15.7.1998, s. 4.

BILAG

til Kommissionens forordning af 23. januar 2002 om faste importværdier med henblik på fastsættelsen af indgangsprisen for visse frugter og grøntsager

(EUR/100 kg)

KN-kode	Tredjelandskode ⁽¹⁾	Fast importværdi
0702 00 00	052	111,8
	204	93,2
	212	121,5
	624	242,6
	999	142,3
0707 00 05	052	194,6
	628	191,7
	999	193,1
0709 90 70	052	215,9
	204	308,1
	999	262,0
0805 10 10, 0805 10 30, 0805 10 50	052	60,0
	204	52,2
	212	44,3
	220	53,6
	388	23,9
	508	21,1
	624	41,6
	999	42,4
0805 20 10	204	100,4
	999	100,4
0805 20 30, 0805 20 50, 0805 20 70, 0805 20 90	052	62,1
	204	86,2
	464	120,2
	624	87,3
	999	89,0
0805 50 10	052	54,0
	600	57,3
	999	55,6
0808 10 20, 0808 10 50, 0808 10 90	052	51,3
	060	39,0
	400	106,5
	404	91,1
	720	113,4
	999	80,3
	388	142,0
0808 20 50	400	110,9
	720	100,7
	999	117,9

⁽¹⁾ Den statistiske landefortegnelse, der er fastsat i Kommissionens forordning (EF) nr. 2020/2001 (EFT L 273 af 16.10.2001, s. 6). Koden »999« repræsenterer »anden oprindelse«.

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 113/2002
af 23. januar 2002
om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 2223/96 for så vidt angår de reviderede klassifikationer af
udgifter efter formål
(EØS-relevant tekst)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —
under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EF) nr. 2223/96 af 25. juni 1996 om det europæiske national- og regionalregnskabs-system i Det Europæiske Fællesskab ⁽¹⁾, senest ændret ved Europa Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2558/2001 ⁽²⁾, særlig artikel 2, stk. 2, og artikel 3, stk. 2, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Forordning (EF) nr. 2223/96 udgør referencerammen for de fælles standarder, definitioner, klassifikationer og regnskabsregler, der skal anvendes ved udarbejdelsen af medlemsstaternes regnskaber til opfyldelse af Fællesskabets statistiske behov, således at der kan opnås resultater, som er sammenlignelige medlemsstaterne imellem.
- (2) Den fælles arbejdsgruppe vedrørende nationalregnskaber (ISWGNA) har revideret klassifikationerne af udgifter efter formål, herunder især klassifikationen af det offentlige udgifter efter formål (COFOG), klassifikationen af privat konsum efter formål (COICOP) og klassifikationen

efter formål af nonprofitinstitutioner rettet mod husholdninger (COPNI), og De Forenede Nationer har i 2000 offentliggjort disse reviderede klassifikationer.

- (3) Klassifikationerne i forordning (EF) nr. 2223/96 bør derfor ændres i overensstemmelse med hermed.
- (4) De i denne forordning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra Udvalget for det Statistiske Program ⁽³⁾ —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Bilag A, »Det europæiske nationalregnskabssystem ENS 1995«, til forordning (EF) nr. 2223/96 ændres som anført i bilaget til nærværende forordning.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 23. januar 2002.

På Kommissionens vegne

Pedro SOLBES MIRA

Medlem af Kommissionen

⁽¹⁾ EFT L 310 af 30.11.1996, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 344 af 28.12.2001, s. 1.

⁽³⁾ EFT L 181 af 28.6.1989, s. 47.

BILAG

I bilag A til forordning (EF) nr. 2223/96 foretages følgende ændringer:

a) Kapitel 3, punkt 3.85, affattes således:

»3.85. Grænsen mellem individuelle og kollektive varer og tjenester, der leveres af offentlig forvaltning og service, er fastlagt på basis af formålsklassifikationen for offentlig administration (COFOG).

Alle offentlige udgifter til konsum inden for hvert af følgende områder behandles pr. konvention som udgifter til individuelt konsum:

- a) 7.1. Medicinske produkter, apparater og udstyr
- 7.2. Ambulant behandling
- 7.3. Hospitalstjenester
- 7.4. Offentligt sundhedsvæsen
- b) 8.1. Fritids- og sportstjenester
- 8.2. Kulturtjenester
- c) 9.1. Førskoleundervisning og primær undervisning
- 9.2. Sekundær undervisning
- 9.3. Undervisning på niveauet mellem sekundær undervisning og tertiær undervisning
- 9.4. Tertiær undervisning
- 9.5. Undervisning uden for niveauplacing
- 9.6. Hjælpetjenester i forbindelse med undervisning
- d) 10.1. Sygdom og invaliditet
- 10.2. Alderdom
- 10.3. Efterlevende
- 10.4. Familie og børn
- 10.5. Arbejdsløshed
- 10.6. Bolig
- 10.7. Sociale ydelser i.a.n.

En anden mulighed er at henregne offentlig forvaltning og services udgifter til individuelt konsum til hovedgruppe 14 i COICOP, der omfatter følgende grupper:

- 14.1. Bolig (svarer til gruppe 10.6 i COFOG)
- 14.2. Sundhedsvæsen (svarer til gruppe 7.1-7.4 i COFOG)
- 14.3. Frihed og kultur (svarer til gruppe 8.1 og 8.2 i COFOG)
- 14.4. Undervisning (svarer til gruppe 9.1-9.6 i COFOG)
- 14.5. Social beskyttelse (svarer til gruppe 10.1-10.5 og 10.7 i COFOG)

Kollektive udgifter til konsum er den resterende del af offentlig forvaltning og services udgifter til konsum.

I henhold til COFOG omfatter de især:

- a) Generelle offentlige tjenester (hovedgruppe 01)
- b) Forsvar (hovedgruppe 02)
- c) Offentlig orden og sikkerhed (hovedgruppe 03)
- d) Økonomiske anliggender (hovedgruppe 04)
- e) Miljøbeskyttelse (hovedgruppe 05)
- f) Boliger og offentlige faciliteter (hovedgruppe 06)
- g) Offentlig forvaltning, fastsættelse af bestemmelser, formidling af almindelige oplysninger og statistik (alle hovedgrupper)
- h) Forskning og udvikling (alle hovedgrupper).«

b) Bilag IV »Klassifikation og konti« ændres som følger:

i) Afsnittet »KLASSIFIKATION AF PRIVAT KONSUM EFTER FORMÅL (COICOP)« affattes således:

»KLASSIFIKATION AF PRIVAT KONSUM EFTER FORMÅL (COICOP)

1. **Fødevarer og ikke-alkoholiske drikkevarer**
 - 1.1. Fødevarer
 - 1.2. Ikke-alkoholiske drikkevarer
2. **Alkoholiske drikkevarer, tobak og euforiserende stoffer**
 - 2.1. Alkoholiske drikkevarer
 - 2.2. Tobak
 - 2.3. Euforiserende stoffer
3. **Beklædning og fodtøj**
 - 3.1. Beklædning
 - 3.2. Fodtøj
4. **Bolig, vand, elektricitet, gas og andet brændsel**
 - 4.1. Faktiske huslejebetalinger
 - 4.2. Beregnet lejeværdi af bolig
 - 4.3. Almindelig vedligeholdelse og reparation af bolig
 - 4.4. Vandforsyning og andre tjenesteydelser i forbindelse med boligen
 - 4.5. Elektricitet, gas og andet brændsel
5. **Boligudstyr, husholdningsudstyr og almindelig vedligeholdelse af bolig**
 - 5.1. Møbler, boligudstyr og indretning, tæpper og anden gulvbelægning
 - 5.2. Boligtekstiler
 - 5.3. Husholdningsapparater
 - 5.4. Glas, service og husholdningsredskaber
 - 5.5. Værktøj og udstyr til hus og have
 - 5.6. Varer og tjenesteydelser til almindelig husførelse
6. **Sundhedsvæsen**
 - 6.1. Medicinske produkter og medicinsk udstyr
 - 6.2. Ambulant behandling
 - 6.3. Hospitalstjenester
7. **Transport**
 - 7.1. Køb af køretøjer
 - 7.2. Drift af persontransportmidler
 - 7.3. Transporttjenester
8. **Kommunikation**
 - 8.1. Posttjenester
 - 8.2. Telefon- og telefaxudstyr
 - 8.3. Telefon- og telefaxtjenester
9. **Fritid og kultur**
 - 9.1. Audiovisuelt og fotografisk udstyr, databehandlingsudstyr
 - 9.2. Andre større forbrugsgoder i forbindelse med fritid og kultur
 - 9.3. Andet tilbehør og udstyr til fritid, haveplanter og kæledyr
 - 9.4. Tjenesteydelser i forbindelse med fritid og kultur
 - 9.5. Aviser, bøger og papirvarer
 - 9.6. Pakkerejser

10. **Undervisning**
 - 10.1. Førskoleundervisning og primær undervisning
 - 10.2. Sekundær undervisning
 - 10.3. Undervisning på niveauet mellem sekundær og tertiær undervisning
 - 10.4. Tertiær undervisning
 - 10.5. Undervisning uden for niveauplacing
11. **Hoteller, caféer og restauranter**
 - 11.1. Restaurationsvirksomhed
 - 11.2. Indlogering
12. **Diverse varer og tjenesteydelser**
 - 12.1. Personlig pleje
 - 12.2. Prostitution
 - 12.3. Personlige effekter i.a.n.
 - 12.4. Social beskyttelse
 - 12.5. Forsikring
 - 12.6. Finansielle tjenesteydelser i.a.n.
 - 12.7. Andre tjenesteydelser i.a.n.
13. **NPIH'ernes udgifter til konsum**
 - 13.1. Bolig
 - 13.2. Sundhedsvæsen
 - 13.3. Fritid og kultur
 - 13.4. Undervisning
 - 13.5. Social beskyttelse
 - 13.6. Andre tjenesteydelser
14. **Offentlig forvaltning og services udgifter til individuelt konsum**
 - 14.1. Bolig
 - 14.2. Sundhedsvæsen
 - 14.3. Fritid og kultur
 - 14.4. Undervisning
 - 14.5. Social beskyttelse«

ii) Afsnittet »KLASSIFIKATION AF DET OFFENTLIGES UDGIFTER EFTER FORMÅL (COFOG)« affattes således:

»KLASSIFIKATION AF DET OFFENTLIGES UDGIFTER EFTER FORMÅL (COFOG)

1. **Generelle offentlige tjenester**
 - 1.1. Udøvende og lovgivende organer, skatte- og finansvæsen, udenrigstjenesten
 - 1.2. Økonomisk bistand til udlandet
 - 1.3. Generelle tjenester
 - 1.4. Grundforskning
 - 1.5. F & U inden for generelle offentlige tjenester
 - 1.6. Generelle offentlige tjenester i.a.n.
 - 1.7. Transaktioner i forbindelse med offentlig gæld
 - 1.8. Overførsler af generel art mellem forskellige forvaltningsniveauer
2. **Forsvar**
 - 2.1. Militært forsvar
 - 2.2. Civilforsvar
 - 2.3. Militærhjælp til udlandet
 - 2.4. F & U inden for forsvar
 - 2.5. Forsvar i.a.n.

3. **Offentlig orden og sikkerhed**
 - 3.1. Politi
 - 3.2. Brandvæsen
 - 3.3. Domstole
 - 3.4. Fængsler
 - 3.5. F & U inden for offentlig orden og sikkerhed
 - 3.6. Offentlig orden og sikkerhed i.a.n.
4. **Økonomiske anliggender**
 - 4.1. Generelle anliggender inden for økonomi, handel og arbejdsmarked
 - 4.2. Landbrug, skovbrug, fiskeri og jagt
 - 4.3. Brændstof og energi
 - 4.4. Råstofudvinding, fremstillingsvirksomhed og bygge- og anlægsvirksomhed
 - 4.5. Transport
 - 4.6. Kommunikation
 - 4.7. Andre erhverv
 - 4.8. F & U i emner inden for økonomi
 - 4.9. Økonomiske anliggender i.a.n.
5. **Miljøbeskyttelse**
 - 5.1. Affaldshåndtering
 - 5.2. Spildevandshåndtering
 - 5.3. Forureningsbekæmpelse
 - 5.4. Beskyttelse af biodiversitet og landskab
 - 5.5. F & U inden for miljøbeskyttelse
 - 5.6. Miljøbeskyttelse i.a.n.
6. **Boliger og offentlige faciliteter**
 - 6.1. Boligbyggeri
 - 6.2. By- og egnsudvikling
 - 6.3. Vandforsyning
 - 6.4. Gadebelysning
 - 6.5. F & U inden for boliger og offentlige faciliteter
 - 6.6. Boliger og offentlige faciliteter i.a.n.
7. **Sundhedsvæsen**
 - 7.1. Medicinske produkter, apparater og udstyr
 - 7.2. Ambulant behandling
 - 7.3. Hospitalstjenester
 - 7.4. Offentligt sundhedsvæsen
 - 7.5. F & U inden for sundhedsvæsen
 - 7.6. Sundhedsvæsen i.a.n.
8. **Fritid, kultur og religion**
 - 8.1. Fritids- og sportstjenester
 - 8.2. Kulturtjenester
 - 8.3. Radio- og tv-udsendelser samt forlagsvirksomhed
 - 8.4. Religiøse og andre organisationer
 - 8.5. F & U inden for fritid, kultur og religion
 - 8.6. Fritid, kultur og religion i.a.n.

9. Undervisning

- 9.1. Førskoleundervisning og primær undervisning
- 9.2. Sekundær undervisning
- 9.3. Undervisning på niveauet mellem sekundær undervisning og tertiær undervisning
- 9.4. Tertiær undervisning
- 9.5. Undervisning uden for niveauplacing
- 9.6. Hjælpetjenester i forbindelse med undervisning
- 9.7. F & U inden for undervisning
- 9.8. Undervisning i.a.n.

10. Social beskyttelse

- 10.1. Sygdom og invaliditet
- 10.2. Alderdom
- 10.3. Efterlevende
- 10.4. Familie og børn
- 10.5. Arbejdsløshed
- 10.6. Bolig
- 10.7. Sociale ydelser i.a.n.
- 10.8. F & U inden for social beskyttelse
- 10.9. Social beskyttelse i.a.n.»

iii) Efter afsnittet »KLASSIFIKATION AF DET OFFENTLIGES UDGIFTER EFTER FORMÅL (COFOG)« indsættes følgende del:

»KLASSIFIKATION EFTER FORMÅL AF NONPROFIT-INSTITUTIONER RETTET MOD HUSHOLDNINGER (COPNI)

1. Bolig

- 1.0. Bolig

2. Sundhed

- 2.1. Medicinske produkter, apparater og medicinsk udstyr
- 2.2. Ambulant behandling
- 2.3. Hospitalstjenester
- 2.4. Offentligt sundhedsvæsen
- 2.5. F & U inden for sundhed
- 2.6. Andre sundhedstjenester

3. Rekreative aktiviteter og kultur

- 3.1. Tjenester i tilknytning til rekreative aktiviteter og idræt
- 3.2. Tjenester i forbindelse med kultur

4. Undervisning

- 4.1. Førskoleundervisning og primær undervisning
- 4.2. Sekundær undervisning
- 4.3. Undervisning på niveauet mellem sekundær undervisning og tertiær undervisning
- 4.4. Tertiær undervisning
- 4.5. Undervisning uden for niveauplacing
- 4.6. F & U inden for undervisning
- 4.7. Andre tjenester inden for undervisning

5. Social beskyttelse

- 5.1. Tjenester inden for social beskyttelse
- 5.2. F & U inden for social beskyttelse

-
- 6. **Religion**
 - 6.0. Religion
 - 7. **Politiske partier, arbejdstagerorganisationer og brancheorganisationer**
 - 7.1. Politiske partiers tjenester
 - 7.2. Arbejdstagerorganisationers tjenester
 - 7.3. Brancheorganisationers tjenester
 - 8. **Miljøbeskyttelse**
 - 8.1. Tjenester inden for miljøbeskyttelse
 - 8.2. F & U inden for miljøbeskyttelse
 - 9. **Tjenester i.a.n.**
 - 9.1. Tjenester i.a.n.
 - 9.2. F & U inden for tjenester i.a.n.«
-

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 114/2002**af 23. januar 2002****om fastsættelse af, i hvilket omfang der kan accepteres ansøgninger indgivet i januar 2002 om importlicenser for kød i forbindelse med det toldkontingent for oksekød, der er fastsat ved Rådets forordning (EF) nr. 2475/2000 for Republikken Slovenien**

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —
under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Kommissionens forordning (EF) nr. 2673/2000 af 6. december 2000 om gennemførelsesbestemmelser for det toldkontingent for oksekød, der ved Rådets forordning (EF) nr. 2475/2000 er fastsat for Republikken Slovenien⁽¹⁾, særlig artikel 4, stk. 4, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) I artikel 2, stk. 1, i forordning (EF) nr. 2673/2000 er det fastsat, hvor stor en mængde fersk eller kølet oksekød med oprindelse i Slovenien, der kan indføres på særlige betingelser for perioden fra 1. januar til 30. juni 2002. Der er ikke ansøgt om importlicenser for en større mængde oksekød, end at alle ansøgninger kan imødekommes fuldt ud.
- (2) Hvis der i løbet af det pågældende importår ansøges om importlicenser for første periode som fastsat i foregående betragtning for en mindre mængde end den disponible mængde, lægges den overskydende mængde

til den disponible mængde for den følgende periode jf. artikel 2, stk. 2, i forordning (EF) nr. 2673/2000. I betragtning af den overskydende mængde for den første periode bør det derfor fastlægges, hvor stor en mængde der er til rådighed for det berørte land for den anden periode, dvs. perioden 1. juli til 31. december 2002 —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

1. De importlicensansøgninger, der er indgivet for perioden fra den 1. januar til den 30. juni 2002 i forbindelse med det i forordning (EF) nr. 2673/2000 omhandlede kontingent, imødekommes fuldt ud.
2. Den disponible mængde for den i artikel 2, stk. 1, i forordning (EF) nr. 2673/2000 omhandlede periode, dvs. perioden 1. juli til 31. december 2002, udgør 10 420 tons.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 24. januar 2002.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 23. januar 2002.

På Kommissionens vegne

Franz FISCHLER

Medlem af Kommissionen

⁽¹⁾ EFT L 306 af 7.12.2000, s. 19.

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 115/2002

af 23. januar 2002

om fastsættelse af, i hvilket omfang der kan accepteres ansøgninger indgivet i januar 2002 om importlicenser for kød i forbindelse med de toldkontingenter for oksekød, der i forordning (EF) nr. 1279/98 er fastsat for Republikken Polen, Republikken Ungarn, Den Tjekkiske Republik, Den Slovakiske Republik, Republikken Bulgarien og Rumænien

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

Artikel 1

under henvisning til Kommissionens forordning (EF) nr. 1279/98 af 19. juni 1998 om gennemførelsesbestemmelser for de toldkontingenter for oksekød, som ved Rådets forordning (EF) nr. 3066/95 er fastsat for Republikken Polen, Republikken Ungarn, Den Tjekkiske Republik, Den Slovakiske Republik, Republikken Bulgarien og Rumænien ⁽¹⁾, ændret ved forordning (EF) nr. 2857/2000 ⁽²⁾, særlig artikel 4, stk. 4, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) I artikel 1 og 2 i forordning (EF) nr. 1279/98 er det fastsat, hvor store mængder oksekødsprodukter med oprindelse i Polen, Ungarn, Tjekkiet, Slovakiet, Bulgarien og Rumænien, der kan indføres på særlige betingelser for perioden fra 1. januar til 31. marts 2002. Ansøgningerne om importlicenser for oksekødsprodukter med oprindelse i Ungarn, Tjekkiet, Slovakiet og Rumænien kan alle imødekommes fuldt ud.

(2) Hvis der i kontingentperioden ansøges om importlicenser for første, anden eller tredje periode, som fastsat i foregående betragtning, for mindre mængder end de disponible mængder, lægges de overskydende mængder til de disponible mængder for den følgende periode, jf. artikel 2 i forordning (EF) nr. 1279/98. I betragtning af de resterende mængder fra den tredje periode bør det fastlægges, hvor store mængder der er til rådighed for de seks berørte lande for den fjerde periode, dvs. perioden 1. april til 31. juni 2002 —

1. Hver importlicensansøgning, der er indgivet for perioden fra 1. januar til 31. marts 2002 i forbindelse med de kontingenter, der er omhandlet i forordning (EF) nr. 1279/98, imødekommes i følgende omfang:

- a) 100 % af de ønskede mængder produkter henhørende under KN-kode 0201 og 0202 med oprindelse i Ungarn, Tjekkiet og Slovakiet
- b) 100 % af de ønskede mængder produkter henhørende under KN-kode 0201, 0202, 1602 50 31, 1602 50 39 og 1602 50 80 med oprindelse i Rumænien
- c) 100 % af de ønskede mængder produkter henhørende under KN-kode 0201, 0202 og 1602 50 med oprindelse i Polen.

2. De mængder, der er disponible for den i artikel 2 i forordning (EF) nr. 1279/98 omhandlede periode fra 1. april til 30. juni 2002, udgør:

- a) oksekød henhørende under KN-kode 0201 og 0202:
 - 10 430 t kød med oprindelse i Ungarn
 - 3 055 t kød med oprindelse i Tjekkiet
 - 3 480 t kød med oprindelse i Slovakiet
 - 250 t kød med oprindelse i Bulgarien
- b) 4 853,288 t oksekød henhørende under KN-kode 0201 og 0202 med oprindelse i Polen eller 2 267,891 t forarbejdede produkter under KN-kode 1602 50 med oprindelse i Polen
- c) 2 615 t oksekødsprodukter henhørende under KN-kode 0201, 0202, 1602 50 31, 1602 50 39 og 1602 50 80 med oprindelse i Rumænien.

Artikel 2

⁽¹⁾ EFT L 176 af 20.6.1998, s. 12.
⁽²⁾ EFT L 332 af 28.12.2000, s. 55.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 23. januar 2002.

På Kommissionens vegne

Franz FISCHLER

Medlem af Kommissionen

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 116/2002**af 23. januar 2002****om fastsættelse af de restitutionssatser, der skal anvendes for æg og æggeblommer, der udføres i form af varer, som ikke omfattes af traktatens bilag I**

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —
under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 2771/75 af 29. oktober 1975 om den fælles markedsordning for æg⁽¹⁾, senest ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 1516/96⁽²⁾, særlig artikel 8, stk. 3, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) I henhold til artikel 8, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 2771/75 kan forskellen mellem verdensmarkedspriserne for de produkter, der er nævnt i artikel 1, stk. 1, i den pågældende forordning, og priserne inden for Fællesskabet dækkes ved en eksportrestitution når disse produkter udføres i form af varer der er anført i bilaget til nævnte forordning. Kommissionens forordning (EF) nr. 1520/2000 af 13. juli 2000 om fastsættelse af fælles gennemførelsesregler for ydelse af eksportrestitutioner og om fastlæggelse af kriterierne for fastsættelse af restitutionsbeløbet for visse landbrugsprodukter, der udføres i form af varer, som ikke omfattes af traktatens bilag I⁽³⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 1563/2001⁽⁴⁾, specificerer sådanne af disse produkter, for hvilke der bør fastsættes en restitutionssats, der skal anvendes ved deres udførsel i form af varer, som er nævnt i bilaget til forordning (EØF) nr. 2771/75.
- (2) I henhold til artikel 4, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1520/2000 skal restitutionssatsen for 100 kg af hvert af de basisprodukter, der tages i betragtning, fastsættes for

samme tidsrum som ved fastsættelsen af restitutionerne for de samme produkter udført i uforarbejdet stand.

- (3) Artikel 11 i den landbrugsaftale, der blev indgået i forbindelse med de multilaterale handelsforhandlinger under Uruguay-runden, indebærer, at eksportrestitutionen for et produkt der er iblandet en vare, ikke må være større end restitutionen for dette produkt, når det udføres i uforandret stand.
- (4) På grundlag af overslagene over udgifter og de disponible budgetmidler er det fortsat nødvendigt at sikre en stram styring.
- (5) De i denne forordning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra Forvaltningskomitéen for Fjerkrækød og Æg —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

De restitutionssatser, der anvendes for de basisprodukter, som er anført i bilag A til forordning (EF) nr. 1520/2000 og nævnt i artikel 1, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 2771/75, og som udføres i form af varer, der omfattes af bilag I til forordning (EØF) nr. 2771/75, fastsættes i overensstemmelse med bilaget til nærværende forordning.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 24. januar 2002.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 23. januar 2002.

På Kommissionens vegne

Erkki LIIKANEN

Medlem af Kommissionen

⁽¹⁾ EFT L 282 af 1.11.1975, s. 49.

⁽²⁾ EFT L 189 af 30.7.1996, s. 99.

⁽³⁾ EFT L 177 af 15.7.2000, s. 1.

⁽⁴⁾ EFT L 208 af 1.8.2001, s. 8.

BILAG

til Kommissionens forordning af 23. januar 2002 om fastsættelse af de restitutionssatser, der skal anvendes for æg og æggeblommer, der udføres i form af varer, som ikke omfattes af traktatens bilag I

(EUR/100 kg)

KN-kode	Varebeskrivelse	Bestemmelse (¹)	Restitutions- satser
0407 00	Fugleæg med skal, friske, konserverede eller kogte:		
	– Æg af fjerkræ:		
0407 00 30	-- I andre tilfælde:		
	a) for så vidt angår udførsel af ægalbumin henhørende under KN-kode 3502 11 90 og 3502 19 90	02	7,00
		03	11,00
		04	3,50
	b) for så vidt angår udførsel af andre varer	01	3,50
0408	Fugleæg uden skal samt æggeblommer, friske, tørrede, kogt i vand eller dampkogte, formede, frosne eller på anden måde konserverede, også tilsat sukker eller andre sødemidler:		
	– Æggeblommer:		
0408 11	-- Tørrede:		
ex 0408 11 80	--- Egnnet til menneskeføde:		
	usødet	01	20,00
0408 19	-- I andre tilfælde:		
	--- Egnnet til menneskeføde:		
ex 0408 19 81	---- Flydende:		
	usødet	01	10,00
ex 0408 19 89	---- Frosne:		
	usødet	01	10,00
	– Andre varer:		
0408 91	-- Tørrede:		
ex 0408 91 80	--- Egnnet til menneskeføde:		
	usødet	01	33,00
0408 99	-- I andre tilfælde:		
ex 0408 99 80	--- Egnnet til menneskeføde:		
	usødet	01	8,00

(¹) Bestemmelserne er følgende:

01 tredjelande

02 Kuwait, Bahrain, Oman, Qatar, De Forenede Arabiske Emirater, Yemen, Hongkong SAR og Rusland

03 Sydkorea, Japan, Malaysia, Thailand, Taiwan, Filippinerne og Egypten

04 alle bestemmelser med undtagelse af Schweiz og bestemmelserne nævnt under 02 og 03.

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 117/2002
af 23. januar 2002
om fastsættelse af eksportrestitutionerne inden for ægsektoren

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —
under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 2771/75 af 29. oktober 1975 om den fælles markedsordning for æg ⁽¹⁾, senest ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 1516/96 ⁽²⁾, særlig artikel 8, stk. 3, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) I henhold til artikel 8 i forordning (EØF) nr. 2771/75 kan forskellen mellem verdensmarkedspriserne og priserne inden for Fællesskabet for de produkter, som er nævnt i artikel 1, stk. 1, i forordningen, udlignes ved en eksportrestitution.
- (2) Den nuværende markedssituation i visse tredjelande og konkurrencen på visse destinationer gør det nødvendigt at fastsætte en differentieret restitution for visse ægprodukter.
- (3) Anvendelsen af disse regler og kriterier på den nuværende markedssituation inden for ægsektoren fører til at fastsætte restitutionen til et beløb, som gør det muligt

for Fællesskabet at deltage i den internationale handel, og som også tager hensyn til karakteren af udførslen af disse produkter, samt til deres betydning på nuværende tidspunkt.

- (4) De i denne forordning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra Forvaltningskomitéen for Fjerkrækød og Æg —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Koden over de produkter, ved hvis udførsel den i artikel 8 i forordning (EØF) nr. 2771/75 omhandlede restitution ydes, samt restitutionsbeløbene fastsættes som angivet i bilaget.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 24. januar 2002.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 23. januar 2002.

På Kommissionens vegne

Franz FISCHLER

Medlem af Kommissionen

⁽¹⁾ EFT L 282 af 1.11.1975, s. 49.

⁽²⁾ EFT L 189 af 30.7.1996, s. 99.

BILAG

til Kommissionens forordning af 23. januar 2002 om fastsættelse af eksportrestitutionerne inden for ægsektoren

Produktkode	Destination	Måleenhed	Restitutionsbeløb
0407 00 11 9000	A02	EUR/100 stk.	2,15
0407 00 19 9000	A02	EUR/100 stk.	1,00
0407 00 30 9000	E01	EUR/100 kg	7,00
	E03	EUR/100 kg	11,00
	E05	EUR/100 kg	3,50
0408 11 80 9100	E04	EUR/100 kg	20,00
0408 19 81 9100	E04	EUR/100 kg	10,00
0408 19 89 9100	E04	EUR/100 kg	10,00
0408 91 80 9100	E06	EUR/100 kg	33,00
0408 99 80 9100	E04	EUR/100 kg	8,00

NB: Produktkoderne samt koderne for bestemmelsessteder i serie »A« er fastsat i Kommissionens ændrede forordning (EØF) nr. 3846/87 (EFT L 366 af 24.12.1987, s. 1).

De numeriske koder for bestemmelsessteder er fastsat i Kommissionens forordning (EF) nr. 2020/2001 (EFT L 273 af 16.10.2001, s. 6).

De øvrige bestemmelsessteder er fastsat som følger:

E01 Kuwait, Bahrain, Oman, Qatar, De Forenede Arabiske Emirater, Yemen, Hongkong SAR, Rusland

E03 Sydkorea, Japan, Malaysia, Thailand, Taiwan, Filippinerne, Egypten

E04 alle destinationer, med undtagelse af Schweiz og Estland

E05 alle destinationer, med undtagelse af Schweiz, Litauen og destinationerne nævnt under E01 og E03

E06 alle destinationer, med undtagelse af Schweiz, Estland og Litauen.

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 118/2002

af 23. januar 2002

om fastsættelse af repræsentative priser for fjerkrækød og æg og ægalbumin og om ændring af forordning (EF) nr. 1484/95

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —
under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 2771/75 af 29. oktober 1975 om den fælles markedsordning for æg ⁽¹⁾, senest ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 1516/96 ⁽²⁾, særlig artikel 5, stk. 4,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 2777/75 af 29. oktober 1975 om den fælles markedsordning for fjerkrækød ⁽³⁾, senest ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 2916/95 ⁽⁴⁾, særlig artikel 5, stk. 4,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 2783/75 af 29. oktober 1975 om den fælles handelsordning for ægalbumin og mælkealbumin ⁽⁵⁾, senest ændret forordning (EF) nr. 2916/95, særlig artikel 3, stk. 4, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Ved Kommissionens forordning (EF) nr. 1484/95 ⁽⁶⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 2420/2001 ⁽⁷⁾, er der fastsat gennemførelsesbestemmelser til ordningen for tillægsimport og repræsentative priser for fjerkrækød og æg og ægalbumin.

- (2) Det fremgår af den regelmæssige kontrol af de data, som bestemmelsen af de repræsentative priser for fjerkrækød og æg og ægalbumin er baseret på, at de repræsentative priser bør ændres under hensyn til prisudsving efter oprindelse. De repræsentative priser bør derfor offentliggøres.

- (3) Af hensyn til markedssituationen bør ændringen gennemføres snarest.

- (4) De i denne forordning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra Forvaltningskomitéen for Fjerkrækød og Æg —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Bilag I til forordning (EF) nr. 1484/95 affattes som vist i bilaget til denne forordning.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 24. januar 2002.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 23. januar 2002.

På Kommissionens vegne

Franz FISCHLER

Medlem af Kommissionen

⁽¹⁾ EFT L 282 af 1.11.1975, s. 49.

⁽²⁾ EFT L 189 af 30.7.1996, s. 99.

⁽³⁾ EFT L 282 af 1.11.1975, s. 77.

⁽⁴⁾ EFT L 305 af 19.12.1995, s. 49.

⁽⁵⁾ EFT L 282 af 1.11.1975, s. 104.

⁽⁶⁾ EFT L 145 af 29.6.1995, s. 47.

⁽⁷⁾ EFT L 327 af 12.12.2001, s. 33.

BILAG

til Kommissionens forordning af 23. januar 2002 om fastsættelse af repræsentative priser for fjerkrækød og æg og ægalbumin og om ændring af forordning (EF) nr. 1484/95

»BILAG I

KN-kode	Varebeskrivelse	Repræsentativ pris (EUR/100 kg)	Sikkerhed ifølge artikel 3, stk. 3 (EUR/100 kg)	Oprindelse ⁽¹⁾
0207 12 90	Høns, plukkede, rensede, uden hoved og fødder, og uden hals, hjerte, lever og kråse (såkaldte 65 pct.-høns), eller i anden form, frosne	102,2	5	01
0207 14 10	Udskårne udbenede stykker af høns af arten Gallus domesticus, frosne	193,0	34	01
		203,2	29	02
		183,7	38	03
		260,9	12	04
		294,9	2	05
0207 14 60	Lår og stykker deraf, frosset	109,0	10	01
0207 27 10	Udbenede stykker af kalkun, frosne	262,0	10	01
1602 32 11	Tilberedninger af høns af arten Gallus domesticus, ikke kogt, stegt eller på lignende måde tilberedt	191,2	29	01
		202,2	25	02

⁽¹⁾ Importens oprindelse:

- 01 Brasilien
- 02 Thailand
- 03 Kina
- 04 Argentina
- 05 Chile.»

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 119/2002

af 23. januar 2002

om åbning for 2002 af toldkontingenter gældende for indførsel til Det Europæiske Fællesskab af produkter med oprindelse i Litauen

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EF) nr. 3448/93 af 6. december 1993 om en ordning for handelen med visse varer fremstillet af landbrugsprodukter⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 2580/2000⁽²⁾, særlig artikel 7, stk. 2,

under henvisning til Rådets afgørelse 98/677/EF af 18. maj 1998 om indgåelse af en protokol om tilpasning af handelsaspekterne i Europaaftalen mellem De Europæiske Fællesskaber og deres medlemsstater på den ene side og Republikken Litauen på den anden side for at tage hensyn til Republikken Finlands, Kongeriget Sveriges og Republikken Østrigs tiltrædelse af Den Europæiske Union og resultaterne af landbrugsforhandlingerne under Uruguay-runden, herunder også forbedringerne af den eksisterende præferenceordning⁽³⁾, særlig artikel 2, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Ved protokol 2 om samhandelen mellem Fællesskabet og Litauen med forarbejdede landbrugsprodukter, ændret ved protokollen om tilpasning af handelsaspekterne i Europaftalen mellem De Europæiske Fællesskaber og deres medlemsstater på den ene side og Republikken Litauen på den anden side for at tage hensyn til Republikken Finlands, Kongeriget Sveriges og Republikken Østrigs tiltrædelse af Den Europæiske Union og resultaterne af landbrugsforhandlingerne under Uruguay-runden, herunder også forbedringerne af den eksisterende præferenceordning⁽⁴⁾, indrømmes der i bilag I årlige toldkontingenter for indførsel af produkter med oprindelse i Litauen.

(2) Ved Kommissionens forordning (EF) nr. 2906/2000 af 28. december 2000 om åbning for 2001 af toldkontingenter fældende for indførsel til Det Europæiske Fællesskab af produkter med oprindelse i Estland, Letland og Litauen⁽⁵⁾ blev der i bilag II fastlagt kontingenter for

produkter med oprindelse i Litauen for perioden 1. januar 2001 til 31. december 2001. De pågældende kontingenter bør derfor i overensstemmelse med ovennævnte protokol 2 åbnes for perioden 1. januar 2002 til 31. december 2002.

(3) Ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks⁽⁶⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 993/2001⁽⁷⁾, kodificeredes bestemmelserne om forvaltning af toldkontingenter, der tildeles i kronologisk orden i forhold til datoerne for antagelsen af angivelserne til overgang til fri omsætning.

(4) De i denne forordning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra Forvaltningskomitéen for Horisontale Spørgsmål i forbindelse med Handel med Forarbejdede Landbrugsprodukter Uden For Bilag I —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

De årlige kontingenter for produkter med oprindelse i Litauen i bilaget til denne forordning åbnes fra den 1. januar 2002 til den 31. december 2002 på de i dette bilag nævnte betingelser.

Artikel 2

Kommissionen forvalter de i artikel 1 nævnte EF-toldkontingenter efter bestemmelserne i artikel 308a, 308b og 308c i forordning (EØF) nr. 2454/93.

Artikel 3

Denne forordning træder i kraft på syvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Den anvendes fra den 1. januar 2002.

⁽¹⁾ EFT L 318 af 20.12.1993, s. 18.

⁽²⁾ EFT L 298 af 25.11.2000, s. 5.

⁽³⁾ EFT L 321 af 30.11.1998, s. 1.

⁽⁴⁾ EFT L 321 af 30.11.1998, s. 3.

⁽⁵⁾ EFT L 336 af 30.12.2000, s. 54.

⁽⁶⁾ EFT L 253 af 11.10.1993, s. 1.

⁽⁷⁾ EFT L 141 af 28.5.2001, s. 1.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 23. januar 2002.

På Kommissionens vegne

Erkki LIIKANEN

Medlem af Kommissionen

BILAG

Løbenr.	KN-kode	Varebeskrivelse	Kontingent 2002 (tons)	Toldsats
09.6501	1704 90 71 1704 90 75	Bolsjer o.l., også fyldte Karameller	560	0 + EAR ⁽¹⁾
09.6503	1806 90	Chokolade og andre tilberedte næringsmidler med indhold af kakao, henhørende under KN-kode 1806 90 11 til 1806 90 90	700	0 + EAR ⁽¹⁾
09.6534	2402 20 90	Cigaretter med indhold af tobak, men uden indhold af kryddernellike	56	28,8 %

⁽¹⁾ EAR = nedsatte landbrugselementer (beregnet ud fra de grundbeløb, der står i protokol 2 til aftalen), som anvendes for kontingentmængderne. For disse EAR gælder den maksimumstold, der i givet fald er fastsat i den fælles toldtarif.

II

(Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk)

KOMMISSIONEN

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 21. januar 2002

om ændring af beslutning 92/452/EØF for så vidt angår listerne over embryonindsamlingsteam og embryonproduktionsteam, der i tredjelande er godkendt til udførsel af koembryoner til Fællesskabet

(meddelt under nummer K(2002) 84)

(EØS-relevant tekst)

(2002/46/EF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets direktiv 89/556/EØF af 25. september 1989 om fastsættelse af veterinærpoliti-mæssige betingelser i forbindelse med handel inden for Fællesskabet med embryoner af tamkvæg samt med indførsel heraf fra tredjelande ⁽¹⁾, senest ændret ved Kommissionens beslutning 94/112/EF ⁽²⁾, særlig artikel 8, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Canadas og Amerikas Forenede Staters veterinærmyndigheder har anmodet om, at den liste, der ved Kommissionens beslutning 92/452/EØF ⁽³⁾, senest ændret ved beslutning 2001/728/EF ⁽⁴⁾, er opstillet over team på deres territorium, som er officielt godkendt til udførsel af koembryoner til EF, ændres og suppleres.
- (2) Kommissionen har af veterinærmyndighederne i de berørte lande fået sikkerhed for, at kravene i artikel 8 i direktiv 89/556/EØF er opfyldt, og de berørte indsamlingsteam er officielt godkendt til udførsel til EF.
- (3) Beslutning 92/452/EØF bør derfor ændres.
- (4) De i denne beslutning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra Den Stående Veterinærkomité —

⁽¹⁾ EFT L 302 af 19.10.1989, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 53 af 24.2.1994, s. 53.

⁽³⁾ EFT L 250 af 29.8.1992, s. 40.

⁽⁴⁾ EFT L 273 af 16.10.2001, s. 24.

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

I bilaget til Kommissionens beslutning 92/452/EØF foretages følgende ændringer:

1) Følgende angivelser føjes til angivelserne vedrørende canadiske team:

CA		E 022		324 Notre Dame Notre-Dame du Bon-Conseil Québec JOC 1AO	Dr René Bergeron
CA		E 1531		39 Barker Lane Wicklow New Brunswick E7L 3S4	Dr Conrad C. Anderson

2) Angivelserne vedrørende det canadiske team E 549 affattes således:

CA		E 549		Abbotsford Veterinary Clinic PO box 524 Unit 200-33648 McDougall Avenue Abbotsford British Columbia V2S 5Z5	Dr R. Vanderval Dr Martin Darrow
----	--	-------	--	--	-------------------------------------

3) Angivelsen vedrørende det amerikanske team nr. 96IA086 E608 affattes således:

US		96IA086 E 608		Trans Ova Genetics — Iowa Division 2938 380th Street Sioux Centre, IA — Montana Division 9033 Walker Road Belgarde, MT	Drs Chjarles S. Gue III (Chuck) Paul Vanroekel Daryl Funk Julie Koster
----	--	------------------	--	--	---

Artikel 2

Denne beslutning er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 21. januar 2002.

På Kommissionens vegne
David BYRNE
Medlem af Kommissionen

KOMMISSIONENS AFGØRELSE
af 23. januar 2002
om ændring af dens forretningsorden

(meddelt under nummer K(2002) 99)

(2002/47/EF, EKSF, Euratom)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 218, stk. 2,

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Kul- og Stålfællesskab, særlig artikel 16,

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Atomenergifællesskab, særlig artikel 131,

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Union, særlig artikel 28, stk. 1, og artikel 41, stk. 1 —

TRUFFET FØLGENDE AFGØRELSE:

Artikel 1

De bestemmelser vedrørende dokumentforvaltning, som findes i bilaget til denne afgørelse, knyttes som bilag til Kommissionens forretningsorden ⁽¹⁾.

Artikel 2

Kommissionens afgørelse af 18. marts 1986 om dokumentforvaltning ⁽²⁾ ophæves.

Artikel 3

Denne afgørelse træder i kraft på dagen for offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Udfærdiget i Bruxelles, den 23. januar 2002.

På Kommissionens vegne

Romano PRODI

Formand

⁽¹⁾ EFT L 308 af 8.12.2000, s. 26.

⁽²⁾ SEK(86) 388.

BILAG

BESTEMMELSER VEDRØRENDE DOKUMENTFORVALTNING

Betragtninger:

- (1) Kommissionens virksomhed og beslutninger på det politiske, lovgivningsmæssige, tekniske, finansielle og administrative område kommer på et givet tidspunkt til udtryk gennem udarbejdelse af dokumenter.
- (2) Disse dokumenter bør forvaltes efter regler, der finder anvendelse på samtlige generaldirektorater og sidestillede tjenester, da de både er den direkte forbindelse til igangværende virksomhed og afspejler tidligere virksomhed, som Kommissionen har gennemført i sin dobbelte egenskab af institution og offentlig europæisk forvaltning.
- (3) De ensartede regler skal sikre, at Kommissionen på ethvert tidspunkt kan redegøre for den virksomhed, den er ansvarlig for. Således bør de dokumenter og dossierer, der beror i et generaldirektorat eller i en sidestillet tjeneste, udgøre institutionens hukommelse, lette informationsudvekslingen, udgøre beviser for foretagne transaktioner og opfylde de retlige krav, tjenestegrenene er underlagt.
- (4) Gennemførelsen af de nævnte regler nødvendiggør, at der etableres en passende og solid organisatorisk struktur i de enkelte generaldirektorater og sidestillede tjenester, mellem tjenestegrenene indbyrdes og i Kommissionen som helhed.
- (5) Udarbejdelse og gennemførelse af et journaliseringssystem, der er baseret på en fortegnelse, som er fælles for samtlige Kommissionens tjenestegrene, og som indgår i Kommissionens virksomhedsbaserede forvaltning, vil gøre det muligt at ordne dossiererne og at forbedre åbenheden og adgangen til dokumenter.
- (6) En effektiv dokumentforvaltning er en nødvendig forudsætning for en effektiv politik for offentlighedens adgang til Kommissionens dokumenter. Borgernes udøvelse af denne ret til adgang vil blive lettet gennem etablering af registre med referencer til de dokumenter, der udarbejdes eller modtages af Kommissionen.

*Artikel 1***Definitioner**

I disse bestemmelser forstås ved:

- *dokument*: ethvert indhold, der er udarbejdet eller modtaget af Kommissionen, og som vedrører politikker, virksomhed og beslutninger henhørende under institutionens kompetence som led i dens officielle opgaver og uanset det anvendte medium (skrevet på papir eller opbevaret elektronisk, lydoptagelse, billedoptagelse eller audiovisuel optagelse)
- *dossier*: en samling af dokumenter, ordnet efter institutionens virksomhed, til anvendelse som bevis, baggrund eller information og for at sikre arbejdets effektivitet.

*Artikel 2***Formål**

Nærværende bestemmelser fastsætter principperne for dokumentforvaltningen.

Dokumentforvaltningen skal sikre:

- at dokumenter oprettes, modtages og opbevares korrekt
- at ethvert dokument identificeres ved hjælp af passende kendetegn, der gør det let at arkivere, søge og henvise til dokumentet
- at institutionens hukommelse bevares, at der opbevares beviser for de gennemførte aktiviteter, og at tjenestegrenenes retlige forpligtelser overholdes
- at informationsudvekslingen kan ske på en enkel måde
- at institutionens forpligtelser til åbenhed overholdes.

*Artikel 3***Ensartede regler**

Dokumenterne gøres til genstand for følgende handlinger:

- registrering
- journalisering

- opbevaring
- overførsel af dossierer til de historiske arkiver.

Disse handlinger udføres under overholdelse af ensartede regler, som anvendes af samtlige Kommissionens generaldirektorer og sidestillede tjenester.

Artikel 4

Registrering

Ethvert dokument, der modtages eller formelt udarbejdes i en tjenestegren, skal, uanset det anvendte medium, analyseres med henblik på at fastslå, hvorledes det skal behandles og dermed, om det skal registreres eller ej.

Ethvert dokument, der udarbejdes eller modtages af en af Kommissionens tjenestegrene, skal registreres, når det indeholder en væsentlig og ikke forbigående oplysning og/eller hvis det vil kunne medføre en handling eller en opfølgning fra Kommissionens eller en af dens tjenestegrenes side. Et dokument, der er udarbejdet, registreres af den tjenestegren, der er ophavsmand til det, i det system, det henhører under. Et dokument, der er modtaget, registreres af den modtagende tjenestegren. Ved enhver senere behandling af dokumenter, der er således registreret, skal der henvises til den oprindelige registrering.

Registreringen skal sikre, at ethvert dokument, der er udarbejdet eller modtaget af Kommissionen eller af en af dens tjenestegrene, klart og sikkert kan identificeres, således at dokumentet kan spores igennem hele dets livscyklus.

Der oprettes registre, som indeholder referencer til dokumenterne.

Artikel 5

Journalisering

Generaldirektoraterne og de sidestillede tjenester udarbejder et journaliseringssystem, som er tilpasset deres specifikke behov.

Journaliseringssystemet, som er tilgængeligt ad datamatisk vej, er tilknyttet en fælles fortegnelse, som er fastlagt af Generalsekretariatet for samtlige Kommissionens tjenestegrene. Fortegnelsen indgår som led i forvaltningen af Kommissionens virksomhed.

De registrerede dokumenter samles i dossierer. For hver sag henhørende under et generaldirektorats kompetence oprettes ét officielt dossier. Hvert officielt dossier skal være fuldstændigt og svare til tjenestegrenens virksomhed vedrørende den pågældende sag.

Ansvar for oprettelsen af et dossier og dets placering i journaliseringssystemet for et generaldirektorat eller en sidestillet tjeneste påhviler den tjenestegren, der er ansvarlig for det område, dossieret vedrører, i overensstemmelse med de praktiske fremgangsmåder, der er fastsat af det enkelte generaldirektorat eller den enkelte sidestillede tjeneste.

Artikel 6

Opbevaring

Hvert generaldirektorat eller hver sidestillet tjeneste sikrer den materielle beskyttelse af de dokumenter, de er ansvarlige for, og deres tilgængelighed på kort og mellemlang sigt og skal være i stand til at udarbejde eller gendanne de dossierer, de hører til.

De administrative regler og de retlige forpligtelser er bestemmende for minimumsperioden for opbevaring af et dokument.

Det enkelte generaldirektorat eller den enkelte sidestillede tjeneste fastlægger sin interne struktur for opbevaring af dossierer. Minimumsperioden for opbevaring i tjenestegrenene afhænger af en liste, der er fælles for Kommissionen som helhed, og som opstilles i overensstemmelse med de i artikel 12 omhandlede gennemførelsesbestemmelser.

Artikel 7

Udvælgelse og overførsel til de historiske arkiver

Uanset de minimumsperioder for opbevaring, der er omhandlet i artikel 6, foretager det eller de centre for dokumentforvaltning, der er omhandlet i artikel 9, med regelmæssige mellemrum og i samarbejde med de tjenester, der er ansvarlige for dossiererne, en udvælgelse af de dokumenter og dossierer, som senere kan overføres til Kommissionens historiske arkiver. Efter vurdering af forslagene kan de historiske arkiver afvise overførslen af dokumenter eller dossierer. Enhver beslutning om afvisning skal begrundes og meddeles den berørte tjenestegren.

Dossierer og dokumenter, som tjenestegrene ikke længere har brug for at opbevare, overføres senest 15 år efter deres udarbejdelse via centret for dokumentforvaltning og under generaldirektørens ansvar til Kommissionens historiske arkiver. Disse dossierer eller dokumenter undergår derefter en sortering, der foregår efter de regler, der er fastsat i de i artikel 12 omhandlede gennemførelsesbestemmelser, og som har til formål at adskille dokumenter, der bør opbevares, fra dokumenter uden nogen administrativ eller historisk interesse.

De historiske arkiver råder over særlige depoter til opbevaring af de således overførte dossierer og dokumenter. De stiller efter anmodning dokumenter og dossierer til rådighed for det generaldirektorat eller den sidestillede tjeneste, de hidrører fra.

Artikel 8

Klassificerede dokumenter

Klassificerede dokumenter behandles under overholdelse af de gældende sikkerhedsregler.

Artikel 9

Centre for dokumentforvaltning

Under hensyntagen til det enkelte generaldirektorats og den enkelte sidestillede tjenestes struktur og arbejdsbetingelser etablerer disse et eller flere centre for dokumentforvaltning.

De pågældende centre for dokumentforvaltning har til opgave at sikre, at de dokumenter der udarbejdes eller modtages i deres generaldirektorat eller sidestillede tjeneste, forvaltes i overensstemmelse med de fastsatte regler.

Artikel 10

Ansvarlig for dokumentforvaltning

Den enkelte generaldirektør eller chef for en tjeneste udpeger en ansvarlig for dokumentforvaltning.

I forbindelse med etableringen af et moderne og effektivt system for forvaltning af dokumenter og journalisering har den ansvarlige for dokumentforvaltning til opgave:

- at fastslå, hvilken type dokumenter og dossierer der er specifikke for det pågældende generaldirektorats eller den pågældende sidestillede tjenestes virksomhed
- at udarbejde og ajourføre oversigten over de eksisterende specifikke databaser og systemer
- at udarbejde klassificeringsplanen for det pågældende generaldirektorat eller den pågældende sidestillede tjeneste
- at udarbejde de specifikke regler og procedurer for det pågældende generaldirektorat eller den pågældende sidestillede tjeneste, som skal anvendes til forvaltning af dokumenter og dossierer, og at overvåge deres anvendelse
- inden for det pågældende generaldirektorat eller den pågældende sidestillede tjeneste at foranstalte uddannelse af det personale, der står for gennemførelse, kontrol og opfølgning af de regler for forvaltning, som er omhandlet i disse bestemmelser.

Den ansvarlige for dokumentforvaltning sikrer den horisontale koordinering mellem centret/centre for dokumentforvaltning og de øvrige berørte tjenestegrene.

Artikel 11

Fællestjenstlig gruppe

Der oprettes en fællestjenstlig gruppe af ansvarlige for dokumentforvaltning, hvis formandskab varetages af Generalsekretariatet, og som har til opgave:

- at overvåge, at disse bestemmelser anvendes korrekt og på en ensartet måde i tjenestegrene
- at løse eventuelle problemer, som anvendelsen af bestemmelserne måtte give anledning til
- at bidrage til udarbejdelsen af de gennemførelsesbestemmelser, der er omhandlet i artikel 12
- at videreformidle generaldirektoraternes og de sidestillede tjenesters behov for uddannelse og bistand.

Møder i den fællestjenstlige gruppe indkaldes af formanden, enten på dennes eget initiativ eller efter anmodning fra et generaldirektorat eller en sidestillet tjeneste.

Artikel 12

Gennemførelsesbestemmelser

Gennemførelsesbestemmelserne til nærværende bestemmelser vedtages og ajourføres regelmæssigt af generalsekretæren i samarbejde med generaldirektøren for Generaldirektoratet for Personale og Administration, efter forslag fra den fællestjenstlige gruppe af ansvarlige for dokumentforvaltning.

Ved ajourføringen skal der bl.a. tages hensyn til:

- udviklingen af ny informations- og kommunikationsteknologi

- udviklingen på dokumentationsområdet og resultaterne af forskningen på fællesskabsplan og internationalt plan, herunder fremkomsten af normer på området
- Kommissionens forpligtelser vedrørende åbenhed og offentlighedens adgang til dokumenter og dokumentregistre
- udviklingen med hensyn til standardisering og udformning af Kommissionens og dens tjenestegrenes dokumenter
- de fastsatte regler vedrørende elektroniske dokumenters bevisværdi.

Artikel 13

Iværksættelse i tjenestegrenene

Den enkelte generaldirektør eller chef for en tjeneste etablerer den organisatoriske, administrative, materielle og personale-mæssige struktur, som er nødvendig for, at tjenestegrenene kan anvende disse bestemmelser og deres gennemførelsesbestemmelser.

Artikel 14

Oplysning, uddannelse og bistand

Generalsekretariatet og Generaldirektoratet for Personale og Administration iværksætter de oplysnings- og uddannelsesforanstaltninger og den bistand, der er nødvendig for gennemførelsen og anvendelsen af disse bestemmelser i generaldirektoraterne og de sidestillede tjenester.

Ved fastlæggelsen af uddannelsesforanstaltningerne tager de behørigt hensyn til generaldirektoraternes og de sidestillede tjenesters behov for uddannelse og bistand, sådan som disse behov er videreformidlet af den fællestjenstlige gruppe af ansvarlige for dokumentforvaltning.

Artikel 15

Gennemførelse af bestemmelserne

Generalsekretariatet pålægges at overvåge gennemførelsen af disse bestemmelser i koordination med generaldirektørerne og cheferne for tjenesterne.

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 23. januar 2002

om syvende ændring af beslutning 2001/740/EF om beskyttelsesforanstaltninger mod mund- og klovesyge i Det Forenede Kongerige

(meddelt under nummer K(2002) 292)

(EØS-relevant tekst)

(2002/48/EF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets direktiv 90/425/EØF af 26. juni 1990 om veterinærkontrol og zooteknisk kontrol i samhandelen med visse levende dyr og produkter inden for Fællesskabet med henblik på gennemførelse af det indre marked ⁽¹⁾, senest ændret ved direktiv 92/118/EØF ⁽²⁾, særlig artikel 10,

under henvisning til Rådets direktiv 89/662/EØF af 11. december 1989 om veterinærkontrol i samhandelen i Fællesskabet med henblik på gennemførelse af det indre marked ⁽³⁾, senest ændret ved direktiv 92/118/EØF, særlig artikel 9, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Kommissionens beslutning 2001/740/EF ⁽⁴⁾, senest ændret ved beslutning 2002/37/EF ⁽⁵⁾, fastlægger beskyttelsesforanstaltninger mod mund- og klovesyge i Det Forenede Kongerige.

(2) Kommissionen vedtog beslutning 2001/304/EF ⁽⁶⁾, senest ændret ved beslutning 2001/345/EF ⁽⁷⁾, om mærkning og anvendelse af visse animalske produkter i forbindelse med beslutning 2001/172/EF om beskyttelsesforanstaltninger mod mund- og klovesyge i Det Forenede Kongerige. I henhold til denne beslutning, der trådte i kraft den 23. april 2001, er kød og kødprodukter, der ikke må afsendes til destinationer uden for Storbritannien på de i beslutning 2991/172/EF, 2001/356/EF og 2001/740/EF fastsatte betingelser, blevet forsynet med et cirkelformet mærke.

(3) Det seneste udbrud af mund- og klovesyge i Storbritannien blev registreret den 30. september 2001, dvs. for over tre måneder siden, og den serologiske overvågning, der er gennemført for at underbygge ophævelsen af sygdomsrelaterede restriktioner, er blevet afsluttet i hele Storbritannien.

(4) Den forbedrede dyresundhedstilstand gør det nu muligt at ophæve størstedelen af restriktionerne, navnlig dem, der gælder for afsendelse fra Storbritannien af animalske produkter og de fleste levende dyr af modtagelige arter.

(5) Situationen gør det dog stadig påkrævet at opretholde restriktioner for flytningen af levende får og streng kontrol med afsendelsen af kød, som ikke må bringes i handelen, og som hidrører fra dyr af modtagelige arter, der blev slagtet mellem den 1. februar, datoen for den mulige virusintroduktion, og den 19. oktober 2001, datoen for vedtagelsen af beslutning 2001/740/EF, som på visse betingelser tillader afsendelse af visse former for kød fra bestemte områder.

(6) Beslutning 2001/740/EF bør ændres i overensstemmelse hermed.

(7) Situationen tages op til fornyet gennemgang på mødet i Den Stående Veterinærkomité, som er berammet til den 5.-6. februar 2002, og foranstaltningerne tilpasses om nødvendigt.

(8) De i denne beslutning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra Den Stående Veterinærkomité —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

I beslutning 2001/740/EF foretages følgende ændringer:

1. Artikel 1, nr. 2.2, affattes således:

»2.2. Uden at bestemmelserne i Rådets direktiv 64/432/EØF og Rådets beslutning 98/256/EF og de restriktioner for flytning af modtagelige dyr i og gennem Storbritannien, som de britiske myndigheder har indført, tilsidesættes, gælder bestemmelserne i stk. 1 ikke for afsendelse af kvæg og svin fra de i bilag II nævnte områder.«

⁽¹⁾ EFT L 224 af 18.8.1990, s. 29.

⁽²⁾ EFT L 62 af 15.3.1993, s. 49.

⁽³⁾ EFT L 395 af 30.12.1989, s. 13.

⁽⁴⁾ EFT L 277 af 20.10.2001, s. 30.

⁽⁵⁾ EFT L 15 af 17.1.2002, s. 34.

⁽⁶⁾ EFT L 104 af 13.4.2001, s. 6.

⁽⁷⁾ EFT L 122 af 3.5.2001, s. 31.

2. Artikel 2 affattes således:

»Artikel 2

1. Det Forenede Kongerige må ikke afsende kød som defineret i stk. 2 af kvæg, får, geder, svin eller andre klovbærende dyr, der kommer fra eller hidrører fra dyr med oprindelse i Storbritannien.

2. Kød, som nævnt i stk. 1, indbefatter »fersk kød« som defineret i direktiv 64/433/EØF eller 91/495/EØF og »hakket kød og tilberedt kød«, som defineret i Rådets direktiv 94/65/EF.

3. Hvis kødet er tydeligt identificeret og efter produktionsdatoen er blevet transporteret og oplagret adskilt fra kød, der efter bestemmelserne i denne beslutning ikke opfylder betingelserne for afsendelse uden for de i bilag II nævnte områder, gælder forbuddet i stk. 1 ikke for det i stk. 2 nævnte kød, der er forsynet med et sundhedsmærke som omhandlet i kapitel XI i bilag I til Rådets direktiv 64/433/EØF eller, når det drejer sig om kød af andre klovbærende dyr, det sundhedsmærke, der er omhandlet i kapitel III i bilag I til direktiv 91/495/EØF, og som:

- a) blev fremstillet inden den 1. februar 2001, eller
 - b) hidrører fra dyr, der blev slagtet, eller, når det drejer sig om kød af vildtarter, der er modtagelige for mund- og klovesyge, som blev aflivet i de i bilag II nævnte områder efter den 19. oktober 2001, eller
 - c) hidrører fra dyr, der blev opdrættet og slagtet eller, når det drejer sig om kød af vildtarter, der er modtagelige for mund- og klovesyge, som blev aflivet uden for de i bilag II nævnte områder.
4. Kontrollen med, at ovennævnte betingelser overholdes, føres af den ansvarlige veterinærmyndighed under tilsyn af de centrale veterinærmyndigheder.
5. Kød, der sendes fra Det Forenede Kongerige til andre medlemsstater, skal være ledsaget af et certifikat, som er udstedt af en embedsdyrlæge. Certifikatet skal være forsynet med følgende påtegning:

»Kød, der opfylder kravene i Kommissionens beslutning 2001/740/EF af 19. oktober 2001 om beskyttelsesforanstaltninger mod mund- og klovesyge i Det Forenede Kongerige.«

3. Artikel 3 affattes således:

»Artikel 3

1. Det Forenede Kongerige må ikke afsende kødprodukter af kvæg, får, geder, svin eller andre klovbærende dyr, der kommer fra Storbritannien, eller kødprodukter tilvirket af kød fra dyr, der er modtagelige for mund- og klovesyge og har oprindelse i denne del af Det Forenede Kongerige.

2. Forbuddet i stk. 1 gælder ikke for kødprodukter, der opfylder sundhedskravene i direktiv 77/99/EØF, og som:

- a) er fremstillet af det kød, der er beskrevet i artikel 2, stk. 3, eller
 - b) har været underkastet en af de behandlinger, der er fastsat i artikel 4, stk. 1, i Rådets direktiv 80/215/EØF, eller som under tilvirkningen over alt har fået en pH-værdi på under 6.
3. Kødprodukter, der sendes fra Storbritannien til andre medlemsstater, skal være ledsaget af et certifikat, som er udstedt af en embedsdyrlæge. Certifikatet skal være forsynet med følgende påtegning:

»Kødprodukter, der opfylder kravene i Kommissionens beslutning 2001/740/EF af 19. oktober 2001 om beskyttelsesforanstaltninger mod mund- og klovesyge i Det Forenede Kongerige.«

4. Uanset stk. 3 er det, når det gælder kødprodukter, der opfylder kravene i stk. 2, og som er blevet forarbejdet på en virksomhed, som anvender HACCP⁽¹⁾ og en kontrollerbar standardprocedure, som sikrer, at behandlingsnormerne opfyldes og registreres, tilstrækkeligt, at det i det handelsdokument, der ledsager sendingen og er attesteret i henhold til artikel 9, stk. 1, at de betingelser, der gælder for den i stk. 2 fastsatte behandling, er opfyldt.

5. Uanset stk. 4 er det tilstrækkeligt, at kødprodukter, der er varmebehandlet i hermetisk lukkede beholdere, så de kan holde sig, ledsages af et handelsdokument, hvoraf det fremgår, hvilken varmebehandling der er anvendt.«

4. I artikel 6, stk. 3, indsættes som litra d):

»d) fersk og frossen tyresæd og ornesæd, der er produceret i henhold til henholdsvis direktiv 88/407/EØF og 90/429/EØF efter den 15. januar 2002 i de i bilag II nævnte områder.«

5. Artikel 12 udgår.

6. I artikel 16 ændres »28. februar 2002« til »31. marts 2002«.

7. I bilag I udgår udtrykket »Det Forenede Kongerige undtagen Nordirland og Isle of Man«, og hele bilag III udgår.

Artikel 2

Denne beslutning er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 23. januar 2002.

På Kommissionens vegne

David BYRNE

Medlem af Kommissionen

⁽¹⁾ HACCP = risikoanalyse og kritiske kontrolpunkter.

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 23. januar 2002

om anden ændring af beslutning 2001/304/EF om mærkning og anvendelse af visse animalske produkter i forbindelse med beslutning 2001/172/EF om beskyttelsesforanstaltninger mod mund- og klovesyge i Det Forenede Kongerige

(meddelt under nummer K(2002) 293)

(EØS-relevant tekst)

(2002/49/EF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets direktiv 90/425/EØF af 26. juni 1990 om veterinærkontrol og zooteknisk kontrol i samhandelen med visse levende dyr og produkter inden for Fællesskabet med henblik på gennemførelse af det indre marked ⁽¹⁾, senest ændret ved direktiv 92/118/EØF ⁽²⁾, særlig artikel 10,

under henvisning til Rådets direktiv 89/662/EØF af 11. december 1989 om veterinærkontrol i samhandelen i Fællesskabet med henblik på gennemførelse af det indre marked ⁽³⁾, senest ændret ved direktiv 92/118/EØF, særlig artikel 9,

under henvisning til Rådets direktiv 64/433/EØF af 26. juni 1964 om sundhedsmæssige betingelser for produktion og afsætning af fersk kød ⁽⁴⁾, senest ændret ved direktiv 95/23/EF ⁽⁵⁾, særlig artikel 6, stk. 1, litra f),

under henvisning til Rådets direktiv 77/99/EØF af 21. december 1976 vedrørende sundhedsmæssige problemer i forbindelse med produktion og markedsføring af kødprodukter og visse produkter af animalsk oprindelse ⁽⁶⁾, senest ændret ved Rådets direktiv 97/76/EF ⁽⁷⁾, særlig artikel 3, litra A, nr. 7), andet led, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Efter anmeldelse af udbrud af mund- og klovesyge i Det Forenede Kongerige vedtog Kommissionen beslutning 2001/740/EF af 19. oktober 2001 om beskyttelsesforanstaltninger mod mund- og klovesyge i Det Forenede Kongerige ⁽⁸⁾, senest ændret ved beslutning 2002/37/EF ⁽⁹⁾.

⁽¹⁾ EFT L 224 af 18.8.1990, s. 29.

⁽²⁾ EFT L 62 af 15.3.1993, s. 49.

⁽³⁾ EFT L 395 af 30.12.1989, s. 13.

⁽⁴⁾ EFT 121 af 29.7.1964, s. 2012/64. Direktivet er ajourført ved direktiv 91/497/EØF (EFT L 268 af 24.9.1991, s. 69).

⁽⁵⁾ EFT L 243 af 11.10.1995, s. 7.

⁽⁶⁾ EFT L 26 af 31.1.1977, s. 85. Direktivet er ajourført ved direktiv 92/5/EØF (EFT L 57 af 2.3.1992, s. 1).

⁽⁷⁾ EFT L 10 af 16.1.1998, s. 25.

⁽⁸⁾ EFT L 277 af 20.10.2001, s. 30.

⁽⁹⁾ EFT L 15 af 17.1.2002, s. 34.

(2) Kommissionens beslutning 2001/172/EF ⁽¹⁰⁾ og derefter beslutning 2001/356/EF ⁽¹¹⁾ og 2001/740/EF begrænset afsendelsen fra Storbritannien af fersk kød af modtagelige dyr og kødprodukter fremstillet af sådant kød, medmindre visse betingelser var opfyldt.

(3) Kommissionen vedtog derfor beslutning 2001/304/EF af 11. april 2001 om mærkning og anvendelse af visse animalske produkter i forbindelse med beslutning 2001/172/EF om beskyttelsesforanstaltninger mod mund- og klovesyge i Det Forenede Kongerige ⁽¹²⁾, senest ændret ved beslutning 2001/345/EF ⁽¹³⁾.

(4) Det sidste udbrud af mund- og klovesyge i Storbritannien registreredes den 30. september 2001, dvs. for mere end tre måneder siden, og den serologiske overvågning, der er foretaget for at begrunde ophævelsen af sygdomsrelaterede restriktioner, er afsluttet i hele Storbritannien.

(5) Den forbedrede dyresundhedssituation gør det nu muligt at ophæve hovedparten af restriktionerne, særlig dem, der gælder for afsendelse fra Storbritannien af produkter af animalsk oprindelse og de fleste af de levende dyr af modtagelige arter.

(6) Som en forholdsregel kræver situationen dog stadig opretholdelse af en streng kontrol med afsendelsen af kød og kødprodukter, der ikke er bestemt til handel, og som stammer fra dyr af modtagelige arter, der er slagtet mellem den 1. februar 2001, dvs. datoen for en mulig virusindførelse, og den 23. april 2001, dvs. datoen meddelt i henhold til artikel 3 i beslutning 2001/304/EF.

(7) Beslutning 2001/304/EF bør ændres tilsvarende.

(8) De i denne beslutning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra Den Stående Veterinærkomité —

⁽¹⁰⁾ EFT L 62 af 2.3.2001, s. 22.

⁽¹¹⁾ EFT L 125 af 5.5.2001, s. 46.

⁽¹²⁾ EFT L 104 af 13.4.2001, s. 6.

⁽¹³⁾ EFT L 122 af 3.5.2001, s. 31.

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

I beslutning 2001/304/EF foretages følgende ændringer:

1. Artikel 1, nr. 1, affattes således:

»1. I overensstemmelse med artikel 5, stk. 1, i direktiv 72/461/EØF, at fersk kød, der opfylder betingelserne i artikel 3 i Rådets direktiv 64/433/EØF og hidrører fra kvæg, får, geder og svin, fersk kød, der opfylder betingelserne i artikel 6 i direktiv 91/495/EØF og hidrører fra andre klovbærende dyr, og som har oprindelse i Storbritannien, og kød, som er forarbejdet i Storbritannien i perioden fra 1. februar 2001 til datoen for denne beslutnings ikrafttræden, ikke mærkes med det sundhedsmærke, der er omhandlet i kapitel XI i bilag I til direktiv 64/433/EØF eller kapitel III i bilag I til direktiv 91/495/EØF.«

2. Artikel 1, nr. 5, affattes således:

»5. Uanset nr. 1, kan kød, der kan afsendes fra Storbritannien i overensstemmelse med Kommissionens beslutning 2001/172/EF, 2001/356/EF eller 2001/740/EF,

mærkes med det sundhedsmærke, der er omhandlet i kapitel XI i bilag I til direktiv 64/433/EØF eller kapitel III i bilag I til direktiv 91/495/EØF.«

3. Artikel 2, nr. 1, andet afsnit, affattes således:

»Uanset første afsnit kan kødprodukter, der har undergået en af behandlingerne fastsat i artikel 4, stk. 1, i Rådets direktiv 80/215/EØF, eller som under tilvirkningen ensartet i hele massen har været nede på en pH-værdi på under 6, mærkes med det sundhedsmærke, der er omhandlet i kapitel VI i bilag B til direktiv 77/99/EØF.«

Artikel 2

Denne beslutning er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 23. januar 2002.

På Kommissionens vegne

David BYRNE

Medlem af Kommissionen

DET EUROPÆISKE ØKONOMISKE SAMARBEJDSOMRÅDE

EFTA-TILSYNSMYNDIGHEDEN

AFGØRELSE TRUFFET AF EFTA-TILSYNSMYNDIGHEDEN

Nr. 152/01/KOL

den 23. maj 2001

om ændring af retningslinjerne for anvendelsen af EØS-statsstøtte for så vidt angår støtte til miljøbeskyttelse og om 28. ændring af de proceduremæssige og materielle regler for statsstøtte

EFTA-TILSYNSMYNDIGHEDEN,

som henviser til aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde ⁽¹⁾, særlig artikel 61 til 63,

som henviser til aftalen mellem EFTA-staterne om oprettelse af en tilsynsmyndighed og en domstol ⁽²⁾, særlig artikel 24 og artikel 1 i protokol 3 til denne aftale,

som tager i betragtning, at EFTA-Tilsynsmyndigheden i henhold til artikel 24 i aftalen om tilsynsmyndigheden og domstolen skal sætte bestemmelserne om statsstøtte i kraft,

som tager i betragtning, at EFTA-Tilsynsmyndigheden i henhold til artikel 5, stk. 2, litra b), i aftalen om tilsynsmyndigheden og domstolen skal udstede meddelelser og retningslinjer for sager, der er behandlet i EØS-aftalen, hvis dette er udtrykkeligt fastsat i denne aftale eller i aftalen om tilsynsmyndigheden og domstolen, eller hvis EFTA-Tilsynsmyndigheden finder det nødvendigt,

som erindrer om de proceduremæssige og materielle regler for statsstøtte ⁽³⁾, særlig bestemmelserne i kapitel 15 (støtte til miljøbeskyttelse),

som tager i betragtning, at Europa-Kommissionen den 21. december 2000 vedtog »EF-rammebestemmelser for statsstøtte til miljøbeskyttelse« ⁽⁴⁾,

som tager i betragtning, at der skal sikres en ensartet anvendelse af statsstøttereglerne i hele Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde,

som tager i betragtning, at EFTA-Tilsynsmyndigheden i henhold til punkt II under overskriften »GENERELT« i slutningen af bilag XV til EØS-aftalen efter høring af Europa-Kommissionen skal vedtage retsakter, der svarer til dem, som Kommissionen vedtager, for at opretholde lige konkurrencevilkår,

som har hørt Europa-Kommissionen,

som erindrer om, at EFTA-Tilsynsmyndigheden har hørt EFTA-staterne om spørgsmålet på multilaterale møder den 31. marts 2000 og den 16. oktober 2000 og i brev af 11. april 2001 til EFTA-staterne,

⁽¹⁾ I det følgende benævnt »EØS-aftalen«.

⁽²⁾ I det følgende benævnt »aftalen om tilsynsmyndigheden og domstolen«.

⁽³⁾ Retningslinjer for anvendelse og fortolkning af artikel 61 og 62 i EØS-aftalen og artikel 1 i protokol 3 til aftalen om tilsynsmyndigheden og domstolen, vedtaget og udstedt af EFTA-Tilsynsmyndigheden den 19. januar 1994, offentliggjort i EFT L 231 af 3.9.1994 og i EØS-tillægget til EFT nr. 32 af samme dato, senest ændret ved EFTA-Tilsynsmyndighedens afgørelse nr. 78/00/KOL af 12. april 2000, offentliggjort i EFT L 274 af 26.10.2000, i det følgende benævnt »EFTA-Tilsynsmyndighedens retningslinjer for statsstøtte«.

⁽⁴⁾ EFT C 37 af 3.2.2001.

HAR TRUFFET FØLGENDE AFGØRELSE:

1. Retningslinjer for statsstøtte ændres ved at erstatte det gældende kapitel 15 med et nyt kapitel 15 om støtte til miljøbeskyttelse med den ordlyd, der er indeholdt i bilag I til denne afgørelse.
2. Afgørelsen, inklusive bilag I, offentliggøres i EØS-afsnittet af og EØS-tillægget til *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.
3. EFTA-staterne vil blive underrettet om denne afgørelse ved brev sammen med en kopi af nærværende afgørelse med bilag I. EFTA-staterne anmodes om, at de inden for en måned meddeler deres tilslutning til de foreslåede egnede foranstaltninger, der er fastlagt i brevet, jf. også punkt 67 til 69 i retningslinjerne.
4. Europa-Kommissionen underrettes i overensstemmelse med litra d) i protokol 27 til EØF-aftalen ved en kopi af afgørelsen, inklusive bilag I.
5. Den engelske udgave af afgørelsen er autentisk.

Udfærdiget i Bruxelles, den 23. maj 2001.

På EFTA-Tilsynsmyndighedens vegne

Knut ALMESTAD

Formand

BILAG I

»15. STØTTE TIL MILJØBESKYTTELSE ⁽¹⁾A. **Indledning**

1. EFTA-Tilsynsmyndigheden (i det følgende benævnt »myndigheden«) vedtog i 1994 retningslinjer for statsstøtte til miljøbeskyttelse, hvis gyldighed udløb den 31. december 1999. Myndigheden besluttede den 16. februar 2000 at videreføre dem indtil 31. december 2000.
2. Siden retningslinjernes vedtagelse i 1994 har miljøspørgsmålene undergået en hastig udvikling internationalt, ikke mindst efter vedtagelsen af Kyoto-protokollen. Miljøafgifter f.eks. har vundet indpas de seneste år. Støtteforanstaltninger i form af afgiftslempelser og -fritagelser har derfor vundet større udbredelse. Myndigheden bør derfor vedtage nye retningslinjer, så EFTA-staterne og virksomhederne kender de kriterier, som den fremover lægger til grund for sin vurdering af, hvorvidt EFTA-staternes påtænkte støtteforanstaltninger er forenelige med EØS-aftalen.
3. Miljøpolitiske målsætninger bør derfor indgå i betragtningerne ved vurderingen af foreneligheden af statsstøtte på miljøområdet, navnlig med henblik på at fremme en bæredygtig udvikling, jf. artikel 73 til 75 og niende betragtning i præambelen til EØS-aftalen. Konkurrencepolitikken og miljøpolitikken står således ikke i modsætning til hinanden, men kravene til miljøbeskyttelse bør integreres i udformningen og iværksættelsen af konkurrencepolitikken, navnlig for at fremme en bæredygtig udvikling.
4. En langsigtet hensyntagen til miljømæssige forudsætninger er imidlertid ikke ensbetydende med, at samtlige støtteforanstaltninger kan godkendes. Navnlig bør det tages i betragtning, hvilke virkninger støtteforanstaltningerne har for fremme af en bæredygtig udvikling, og hvorvidt »forureneren betaler-princippet« overholdes strengt. Visse former for støtte indgår så afgjort i denne kategori, navnlig når støtten giver mulighed for at nå til et højt beskyttelsesniveau, uden at det går ud over internaliseringen af omkostninger. Andre former for støtte kan derimod, ud over at have negative virkninger for samhandelen mellem EØS-staterne og konkurrencen, modarbejde »forureneren betaler-princippet« og bremse igangsætningen af en bæredygtig udvikling. Dette kan f.eks. være tilfældet for visse former for støtte, der udelukkende har til formål at fremme tilpasningen til nye standarder ⁽²⁾.
5. Nærværende retningslinjer fastlægger principperne for vurderingen af, hvorvidt statsstøtteforanstaltninger kan berettige en undtagelse fra det generelle statsstøtteforbud i artikel 61, stk. 1, i EØS-aftalen. Sådanne foranstaltninger vil bl.a. kunne ydes i form af:
 - støtte til opnåelse af miljøbeskyttelse i forhold til forskellige standarder
 - støtte i form af en fritagelse fra miljøafgifter.

I de tilsvarende rammebestemmelser udstedt af Europa-Kommissionen betragtes støtte i form af hjælp til virksomhedernes tilpasning til obligatoriske EF-standarder eller i form af afgiftslempelser, der fører til lavere afgiftssatser end de bindende EF-mindstesatser, sædvanligvis som uforenelig med statsstøttereglerne. Støtte med henblik på at nå et højere niveau af miljøbeskyttelse end krævet af de pågældende standarder kan imidlertid under visse forudsætninger betragtes som forenelig. Det samme gælder afgiftsfritagelser, der ikke strider mod obligatoriske EF-mindstesatser, og som er af midlertidig karakter.

For at sikre lige konkurrencevilkår overalt i EØS vil myndigheden derfor anvende samme referencepunkter, når den undersøger EFTA-staternes miljøstøtteforanstaltningers forenelighed med EØS-aftalen. Dette indebærer, at der i nærværende retningslinjer henvises til EF-standarder og EF-afgiftsharmoniseringsforanstaltninger, når sådanne foreligger.

Myndigheden understreger, at sådanne henvisninger til EF-retten ikke indebærer, at EFTA-staterne er forpligtet til at overholde EF-retten, når sådanne forskrifter ikke er blevet gennemført i EØS-aftalen. De tjener blot som grundlag for vurderingen af støtteforanstaltningers forenelighed med EØS-aftalen for så vidt angår aftalens artikel 61, stk. 3 ⁽³⁾.

6. I disse retningslinjer består myndighedens fremgangsmåde i at fastslå, i hvilket omfang og på hvilke betingelser statsstøtte kan være nødvendig for at sikre miljøbeskyttelse og bæredygtig udvikling uden at skabe uforholdsmæssige virkninger for konkurrencen og den økonomiske vækst. Dette skal ske under hensyntagen til erfaringerne med anvendelsen af retningslinjerne fra 1994 og til ændringerne af miljøpolitikken siden da.

⁽¹⁾ Dette kapitel svarer til EF-rammebestemmelserne for statsstøtte til miljøbeskyttelse (EFT C 37 af 3.2.2001, s. 3).

⁽²⁾ Se punkt 5.

⁽³⁾ Myndigheden erindrer om, at EFTA-Domstolen i sagen mellem Norge og myndigheden vedrørende de differentierende norske socialsikringsbidrag fandt, at generelt er afgiftssystemet i en EØS/EFTA-stat ikke omfattet af EØS-aftalen. I visse tilfælde kan sådanne systemer dog have konsekvenser, som gør, at systemet falder inden for anvendelsesområdet for EØS-aftalens artikel 61, stk. 1. (EFTA-Domstolen, sag E-6/98, Norges regering mod EFTA-Tilsynsmyndigheden, EFTA-Domstolens rapport, s. 74, punkt 34).

B. **Definitioner og anvendelsesområde**

7. *Begrebet miljøbeskyttelse*: som »miljøbeskyttelse« vil myndigheden i forbindelse med disse retningslinjer betragte enhver foranstaltning, der tager sigte på at afhjælpe eller forebygge skade på det fysiske miljø eller naturressourcerne eller på at fremme rationel udnyttelse af disse ressourcer.

Myndigheden mener således, at energispareforanstaltninger og foranstaltninger til fremme af vedvarende energi også er at betragte som miljøbeskyttende foranstaltninger. Ved energispareforanstaltninger forstås navnlig foranstaltninger, der sætter virksomhederne i stand til at reducere energiforbruget i produktionsforløbet. Udvikling og fremstilling af maskiner eller transportmidler, hvis drift kræver færre naturressourcer, er ikke omfattet af nærværende retningslinjer. Foranstaltninger gennemført i fabrikker eller andre produktionsanlæg for at forbedre sikkerhed og sundhed er vigtige og kan muligvis være berettigede til visse former for støtte, men er ikke omfattet af disse retningslinjer.

Begrebet internalisering af omkostningerne: i det følgende forstås ved »internalisering af omkostningerne«, at virksomhederne skal indregne samtlige omkostninger til miljøbeskyttelse i deres produktionsomkostninger.

»Forureneren betaler-princippet«: i det følgende forstås ved dette princip, at omkostninger til forureningsbekæmpelse dækkes af dem, der forårsager forureningen.

Forurenere: forurenere er den, der direkte eller indirekte påfører miljøet skade eller skaber vilkår, der fører til beskadigelse af miljøet ⁽⁴⁾.

Sande priser: et begreb hvorefter der i varenes eller tjenesternes pris er indregnet de eksterne omkostninger i forbindelse med de negative virkninger, som deres fremstilling og markedsføring har for miljøet.

EF-standard ⁽⁵⁾: obligatoriske grænseværdier inden for EF på miljøområdet samt forpligtelsen til at anvende den bedste teknik, som er tilgængelig uden at medføre uforholdsmæssigt store omkostninger (best available techniques, også kaldet BAT) ⁽⁶⁾.

Vedvarende energikilder: vedvarende, ikke-fossile energikilder: vind, sol, geotermisk varme, bølge- og tidevandsenergi, vandkraftanlæg med en kapacitet på under 10 MW og biomasse, idet der ved biomasse forstås produkter fra land- og skovbrug, vegetabilsk affald fra landbrug, skovbrug og fødevarerproduktion, ubehandlet træaffald samt korkaffald ⁽⁷⁾.

Elektricitet fra vedvarende energikilder: elektricitet produceret på anlæg, hvor der udelukkende benyttes vedvarende energikilder, herunder den andel af elektricitet, der fremstilles på grundlag af vedvarende energikilder i hybridanlæg, hvor der, især som reservekapacitet, benyttes konventionelle energikilder ⁽⁸⁾.

Miljøafgift: en afgift kan betragtes som værende en miljøafgift, når afgiftsgrundlaget har en klar negativ miljøpåvirkning. En afgift, der har en mindre klar, men dog ubestrideligt positiv miljøpåvirkning, kan dog også betragtes som en miljøafgift. Almindeligvis må EFTA-staten bevise afgiftens betydning for miljøet ⁽⁹⁾.

⁽⁴⁾ Rådets henstilling af 3. marts 1975 om påligning af omkostninger og de offentlige myndigheders indgriben på miljøområdet (EFT L 194 af 25.7.1975, s. 1), gennemført i EØS-aftalen ved bilag XX, punkt 33, om de retsakter, som de kontraherende parter skal tage til efterretning.

⁽⁵⁾ Se punkt 5. (Når sådanne standarder er indføjet i EØS-aftalen, får de faktisk status af EØS-standarder).

⁽⁶⁾ Begrebet »bedste tilgængelige teknik« (BAT) blev indført i EF-lovgivningen ved Rådets direktiv 76/464/EØF af 4. maj 1976 om forurening, der er forårsaget af udledning af visse farlige stoffer i Fællesskabets vandmiljø (EFT L 129 af 18.5.1976, s. 23), og begrebet blev efter en lettere omformulering medtaget i Rådets direktiv 84/360/EØF af 28. juni 1984 om bekæmpelse af luftforurening fra industrianlæg (EFT L 188 af 16.7.1984, s. 20). Begge disse direktiver er gennemført i EØS-aftalen ved bilag XX. I Rådets direktiv 96/61/EF af 24. september 1996 om integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening (EFT L 257 af 10.10.1996, s. 26, det såkaldte IPPC-direktiv (integrated pollution prevention and control)) blev begrebet yderligere udbygget og knæsat. Dette direktiv er også gennemført i EØS-aftalen ved bilag XX. IPPC-direktivets anvendelsesområde omfatter industrianlæg, som kan forårsage stærk forurening. Direktivet finder siden november 1999 anvendelse på nye anlæg og på betydelige ændringer af bestående anlæg. Bestående anlæg skal opfylde IPPC-direktivets forskrifter inden oktober 2007. Indtil da gælder de to ovennævnte direktivers BAT-bestemmelser. Generelt fastlægges de konkrete standarder, det vil sige grænseværdier for emission eller forbrug under anvendelse af de bedste tilgængelige teknikker, ikke på EØS-plan, men af de nationale myndigheder.

⁽⁷⁾ Denne definition svarer til den, der er indeholdt i Kommissionens forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om fremme af elektricitet fra vedvarende energikilder inden for det indre marked for elektricitet (EFT C 311 E af 31.10.2000, s. 320). Når først direktivet er vedtaget, vil definitionen i den endelige tekst finde anvendelse. Se punkt 5 i disse retningslinjer desangående.

⁽⁸⁾ Samme bemærkninger som i fodnote 7.

⁽⁹⁾ Meddelelse fra Kommissionen — Miljøafgifter i det indre marked (EFT C 224 af 23.7.1997, s. 6).

8. *Anvendelsesområde:* disse retningslinjer gælder for støtte⁽¹⁰⁾ til miljøbeskyttelse inden for alle sektorer, der reguleres af EØS-aftalen, herunder sektorer omfattet af EØS' sektorspecifikke statsstøtteregler (forarbejdning af stål⁽¹¹⁾, skibsbygnings-, motorkøretøjs- og kunstfiberindustrien samt transportsektoren)⁽¹²⁾. Statsstøtte til forskning og udvikling på miljøområdet er underkastet bestemmelserne i retningslinjerne for statsstøtte til forskning og udvikling⁽¹³⁾. Myndigheden finder heller ikke, at støtte til uddannelsesforanstaltninger på miljøområdet er af en sådan art, at den skal behandles særskilt, hvorfor sådan støtte vil blive undersøgt på grundlag af de gældende regler om uddannelsesstøtte⁽¹⁴⁾.

I henhold til artikel 3 i Kommissionens beslutning nr. 2496/96/EKSF af 18. december 1996 om fællesskabsregler for støtte til jern- og stålindustrien⁽¹⁵⁾, gennemført i EØS-aftalen ved bilag XV, vil støtte til miljøbeskyttelse inden for jern- og stålindustrien fortsat blive undersøgt i lyset af kapitel 15 i myndighedens retningslinjer af 19. januar 1994 for statsstøtte til miljøbeskyttelse indtil den 22. juli 2002.

Nærværende rammebestemmelser finder ikke anvendelse på strandede omkostninger, som vil blive behandlet i et særskilt dokument⁽¹⁶⁾. Myndigheden erindrer om, at de minimis-støtte, dvs. støtte, der ikke overstiger 100 000 EUR til den enkelte virksomhed over en periode på tre år, ikke er omfattet af EØS-aftalens artikel 61, stk. 1. Sådan støtte vil blive undersøgt i lyset af de gældende regler om de minimis-støtte⁽¹⁷⁾. Reglerne om de minimis-støtte gælder imidlertid ikke transportsektoren og heller ikke de sektorer, der er omfattet af artikel 27 og protokol 14 og 25 i EØS-aftalen.

C. *Statsstøtte og miljøpolitik*

9. Artikel 73 til 75 i EØS-aftalen (jf. niende betragtning i præambelen) giver de kontraherende parter udtrykkelige beføjelser på miljøområdet. Bestemmelserne bekræfter »forureneren betaler-princippet«, som indebærer, at omkostningerne ved miljøbeskyttelse skal internaliseres af virksomhederne på samme måde som andre produktionsomkostninger. Bestemmelserne går imidlertid videre endnu og fordrer, at kravene til miljøbeskyttelse integreres i iværksættelsen af andre af de kontraherende parter politikker, og understreger behovet for forebyggelse. Spørgsmålet om at integrere miljø i de øvrige politikker tages op sideløbende med begrebet »bæredygtig udvikling« i EF's femte miljøprogram, »Mod en bæredygtig udvikling«, vedtaget i 1993⁽¹⁸⁾. Herved anerkendes det, at integreringen af miljøpolitik i andre politikker ikke har været fuldt tilfredsstillende med de traditionelle fremgangsmåder, som næsten udelukkende har været baseret på forskrifter og navnlig standarder. Programmet opfordrer derfor til en udvidelse af den vifte af instrumenter, som politikken bygger på. Forskellige instrumenter (regulering, frivillige aftaler og økonomiske foranstaltninger) eller diverse kombinationer af disse er måske den bedste måde at opfylde de tilsigtede miljømålsætninger i en given situation, alt afhængigt af den retlige, tekniske, økonomiske og sociale kontekst. Der er plads til såvel positive økonomiske tilskyndelser, dvs. tilskud, og hæmmende foranstaltninger, især skatter og afgifter.
10. Europa-Kommissionen udarbejdede i 1996 en statusrapport vedrørende EF's femte miljøprogram. Det fastslås heri, at den overordnede strategi og målene i det femte handlingsprogram fortsat har gyldighed. Der er ingen tvivl om, at hensynet til miljø og bæredygtig udvikling nu i højere grad integreres i de øvrige politikker. Men der mangler et egentligt holdningsskift hos alle implicerede parter: politiske beslutningstagere, virksomheder og borgere. Det er vigtigt at få knæsat princippet om fælles ansvar for miljøet og øge den enkelte borgers forståelse for, hvad der står på spil.
11. I 1999 vedtog Europa-Kommissionen endvidere en global vurdering af det femte handlingsprogram. Det konstateres i rapporten, at selv om det femte program har gjort det muligt at skabe større bevidsthed hos de implicerede parter, borgerne og beslutningstagerne i andre sektorer om nødvendigheden af aktivt at forfølge miljømålsætningerne, har resultaterne med hensyn til at vende de økonomiske tendenser og miljøskadelig adfærd globalt set været utilstrækkelige.

⁽¹⁰⁾ Nærværende retningslinjer har ikke til formål at drøfte begrebet statsstøtte, idet indholdet af dette begreb følger af EØS-aftalens artikel 61, stk. 1, samt EFTA-Domstolens, EF-Domstolens og Førsteinstansrettens retspraksis.

⁽¹¹⁾ Inden for de grænser, der er fastlagt i andet afsnit i punkt 8.

⁽¹²⁾ Myndigheden erindrer om, at nærværende retningslinjer kun finder anvendelse på støtte til miljøbeskyttelse, uden at det berører anvendelsen af andre bestemmelser på statsstøtteområdet inden for rammerne af de kumuleringsregler, der er omhandlet i punkt 66 nedenfor.

⁽¹³⁾ Kapitel 14 i myndighedens retningslinjer.

⁽¹⁴⁾ Kapitel 18 i myndighedens retningslinjer indtil Kommissionens forordning (EF) nr. 68/2001 af 12. januar 2001 om anvendelse af EF-traktatens artikel 87 og 88 på uddannelsesstøtte (EFT L 10 af 13.1.2001, s. 20) indføres i EØS-aftalen.

⁽¹⁵⁾ EFT L 338 af 28.12.1996, s. 42.

⁽¹⁶⁾ Ved strandede omkostninger forstås de omkostninger, som virksomhederne må bære som følge af indgåede forpligtelser, som de ikke mere kan opfylde på grund af liberaliseringen af den pågældende sektor.

⁽¹⁷⁾ Kapitel 12 i myndighedens retningslinjer indtil Kommissionens forordning (EF) nr. 69/2001 af 12. januar 2001 om anvendelse af EF-traktatens artikel 87 og 88 på de minimis-støtte (EFT L 10 af 13.1.2001, s. 30) indføres i EØS-aftalen.

⁽¹⁸⁾ EFT C 138 af 17.5.1993, s. 1, gennemført i EØS-aftalen ved artikel 3 i protokol 31 til aftalen.

12. I vurderingen nævnes det også, at det er »stadig mere tydeligt, at miljøskader har omkostninger for samfundet som helhed, og sammenfaldende hermed at en miljøindsats kan give fordele i form af økonomisk vækst, beskæftigelse og konkurrencedygtighed«, og at »et kritisk punkt stadig er effektiv anvendelse af »forureneren betaler-princippet« og fuldstændig internalisering af miljøomkostninger på forurenerens regnskab«⁽¹⁹⁾.
13. På denne baggrund og med henblik på at sikre en ensartet statsstøttekontrol overalt i EØS bør myndighedens kontrol med statsstøtte til miljøbeskyttelse således opfylde følgende to krav:
- a) dels sikre, at markederne fungerer på konkurrencevilkår sideløbende med, at det indre marked søges virkeliggjort, og konkurrencen mellem virksomhederne øges
 - b) dels sikre, at miljøhensynet indgår i udformningen og iværksættelsen af konkurrencepolitikken, navnlig for at fremme en bæredygtig udvikling. I den sammenhæng mener myndigheden, at internalisering af miljøomkostningerne udgør en prioriteret målsætning, der kan opnås ved hjælp af diverse midler, såsom anvendelse af instrumenter baseret på markedslovene eller forskrifter som de mest effektive midler til at nå ovennævnte mål.
14. Internaliseringen af miljøomkostninger bidrager til sande priser, idet økonomiske beslutningstagere allokere deres finansielle ressourcer ud fra priserne på de varer og tjenesteydelser, de ønsker at erhverve. I statusrapporten vedrørende EF's femte miljøprogram understreges det, at princippet om sande priser ikke er opfyldt, da priserne ikke afspejler de økologiske omkostninger. Dette gør det igen vanskeligere at bevidstgøre borgerne om, hvad der står på spil, og favoriserer rovdrift på naturressourcerne.
15. Sande priser på alle trin i den økonomiske proces er den bedste måde at bevidstgøre samtlige implicerede parter om omkostningerne ved miljøbeskyttelse. Ud over at have mulige negative virkninger for samhandelen og konkurrencen gør statsstøtte det generelt vanskeligere at nå målet om sande priser, idet visse virksomheder derved bliver i stand til på kunstig måde at reducere deres omkostninger og ikke over for forbrugerne afsløre omkostningerne ved miljøbeskyttelse. Visse støtteforanstaltninger kan således på sigt modarbejde målsætningerne om bæredygtig udvikling.
16. Myndighedens retningslinjer for statsstøtte til miljøbeskyttelse vedtaget i 1994 skal ses som led i denne politik. »Forureneren betaler-princippet« og kravet om, at virksomhederne skal internalisere omkostningerne ved miljøbeskyttelse, taler umiddelbart imod tildeling af støtte til virksomhederne.
17. Retningslinjerne åbner dog mulighed for støtte i følgende to tilfælde:
- a) under visse specifikke omstændigheder er det endnu ikke muligt at internalisere omkostningerne fuldt ud, hvorfor støtte kan tilskynde virksomhederne til at tilpasse sig standarderne og dermed udgøre »en midlertidig næstbedste løsning«
 - b) støtten kan også virke som incitament, så virksomhederne tilskyndes til at gå videre end de gældende standarder eller til at foretage yderligere investeringer for at gøre deres anlæg mindre forurenende.
18. I retningslinjerne fra 1994 vurderede myndigheden, at det i visse tilfælde endnu ikke var muligt fuldt ud at internalisere miljøomkostningerne, og at det kunne være nødvendigt midlertidigt at yde støtte. Siden 1994 er der imidlertid indtruffet følgende ændringer:
- a) virksomhederne har haft syv år til at tilpasse sig den gradvise indførelse af »forureneren betaler-princippet« og internalisering af omkostninger
 - b) Europa-Kommissionens ovennævnte statusrapport fra 1996 vedrørende femte miljøprogram samt rapporten fra den globale vurdering i 1999 understreger på ny behovet for at internalisere miljøomkostninger og anvende markedsinstrumenter, hvis der skal opnås væsentlige miljøforbedringer
 - c) anvendelse af markedsinstrumenter og sande priser anbefales ligeledes i Kyoto-protokollen om klimaændringer.
19. Myndigheden mener derfor, at tildeling af støtte ikke længere skal opveje den manglende internalisering af omkostninger. Hvis de nødvendige miljøhensyn skal tages i betragtning på længere sigt, er sande priser og internalisering af omkostninger til miljøbeskyttelse en forudsætning. Myndigheden mener derfor, at det ikke længere er berettiget at yde støtte til investeringer, der udelukkende bringer virksomheden i overensstemmelse med eksisterende eller nye tekniske EF-standarder⁽²⁰⁾. Myndigheden mener imidlertid, at det for at tage højde for de særlige vanskeligheder, der gør sig gældende for små og mellemstore virksomheder (SMV), er hensigtsmæssigt

⁽¹⁹⁾ Meddelelse fra Kommissionen: Europas miljø: Hvilken kurs skal der sættes for fremtiden? Global vurdering af Det Europæiske Fællesskabs program for politik og handling i forbindelse med miljøet og bæredygtig udvikling, »Mod en bæredygtig udvikling« (KOM(1999) 543 endelig, af 24.11.1999).

⁽²⁰⁾ Jf. definition på »EF-standard« i punkt 7. Se også punkt 5.

at åbne mulighed for at yde sådanne virksomheder støtte for at bringe dem i overensstemmelse med nye EF-standarder over en periode på tre år fra standardens vedtagelse ⁽²¹⁾. Støtte kan derimod vise sig hensigtsmæssig, når den tjener som incitament til at nå et højere beskyttelsesniveau end påkrævet ifølge EF-standarderne. Dette er tilfældet, når en EFTA-stat beslutter at vedtage nationale standarder, som er strengere end EF-standarderne, for således at yde miljøet en bedre beskyttelse. Det vil ligeledes være tilfældet, når en virksomhed investerer i miljøbeskyttelse på et niveau, der ligger over de strengeste, eksisterende EF-standarder, eller hvis der ikke er fastsat EF-standarder på området.

Specifikke forhold i forbindelse med energisektoren og afgiftslempelser

20. Siden vedtagelsen af retningslinjerne i 1994 er der inden for energisektoren sket en række vigtige udviklinger, som der bør tages hensyn til.
21. Nogle EFTA-stater har vedtaget, er i færd med at vedtage eller agter måske at vedtage afgifter til fordel for miljøbeskyttelsen. I nogle tilfælde indrømmes visse kategorier af virksomheder energiafgiftsfratagelser eller -lempelser for ikke at stille dem vanskeligt i konkurrencemæssig henseende. Myndigheden finder, at sådanne foranstaltninger kan udgøre statsstøtte i henhold til EØS-aftalens artikel 61, stk. 1. De negative sider ved støtten kan dog opvejes af de positive virkninger af afgiftens indførelse. Hvis sådanne undtagelser er nødvendige for at sikre vedtagelse eller fastholdelse af afgifter, der gælder samtlige produkter, er myndigheden derfor af den opfattelse, at de kan accepteres på visse betingelser og for en begrænset periode. Denne periode kan vare op til ti år, når alle betingelser er opfyldt. Efter denne periode på ti år opretholder EFTA-staterne muligheden for på ny at anmelde de pågældende foranstaltninger til myndigheden, som så eventuelt vil tage samme udgangspunkt i sin undersøgelse af foranstaltningen, dog under hensyntagen til de positive resultater, der måtte være opnået med hensyn til miljøforbedringen.
22. Der kan træffes foranstaltninger til fremme af vedvarende energi og kombineret el- og varmeproduktion. Myndigheden mener, at når foranstaltninger til fremme af vedvarende energi og kombineret kraft- og varmeproduktion udgør statsstøtte, kan de accepteres på visse betingelser. Det bør imidlertid sikres, at sådan støtte ikke strider imod EØS-aftalens øvrige bestemmelser.

D. Generelle betingelser for godkendelse af miljøstøtte

D.1. Investeringsstøtte

D.1.1. Overgangsinvesteringsstøtte til SMV for at bringe dem i overensstemmelse med nye EF-standarder ⁽²²⁾

23. I løbet af en periode på tre år at regne fra vedtagelsen ⁽²³⁾ af nye obligatoriske EF-standarder kan der godkendes investeringsstøtte til SMV, når denne har til formål at opfylde disse nye standarder, på indtil højst 15 % brutto af de støtteberettigede omkostninger.

D.1.2. Generelle betingelser for godkendelse af støtte til investeringer med henblik på anvendelse af strengere standarder end EF-standarderne ⁽²⁴⁾

24. Støtte til investeringer med henblik på virksomhedernes anvendelse af strengere standarder end gældende EF-standarder, kan godkendes for indtil 30 % brutto af de støtteberettigede omkostninger som fastlagt i punkt 32. Samme betingelser gælder ligeledes, når virksomhederne foretager investeringer på områder, hvor der ikke findes EF-standarder, samt når virksomhederne skal foretage investeringer for at bringe sig i overensstemmelse med nationale standarder, der er strengere end gældende EF-standarder.

D.1.3. Investeringer på energiområdet

25. Investeringer i energibesparelser som omhandlet i punkt 7 sidestilles med investeringer i miljøbeskyttelse. Sådanne investeringer spiller en afgørende rolle for på økonomisk vis at nå miljømålene ⁽²⁵⁾. Disse investeringer kan således få investeringsstøtte i form af basissatsen på 40 % af de støtteberettigede omkostninger.

⁽²¹⁾ Det er datoen for vedtagelsen i EF, der er det relevante tidspunkt, fra og med hvilket den tilladte periode beregnes, se punkt 5 og 7.

⁽²²⁾ Jf. definitionen på »EF-standard« i punkt 7. Se også punkt 5.

⁽²³⁾ Samme bemærkninger som i fodnote 21.

⁽²⁴⁾ Jf. definitionen »på EF-standard« i punkt 7. Se også punkt 5.

⁽²⁵⁾ Se meddelelse fra Kommissionen til Rådet, Europa-Parlamentet, Det Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget: Handlingsplan for større energieffektivitet i Det Europæiske Fællesskab (KOM(2000) 247 endelig udg. af 26.4.2000).

26. Investeringer til fremme af kombineret el- og varmeproduktion kan ligeledes være omfattet af nærværende retningslinjer, hvis det påvises, at foranstaltningerne gavner miljøet, enten fordi omdannelsesgraden ⁽²⁶⁾ er særlig høj, eller fordi foranstaltningerne gør det muligt at reducere energiforbruget, eller fordi produktionsforløbet øver mindre skade på miljøet ⁽²⁷⁾. Myndigheden vil i denne henseende især tage i betragtning hvilken primærenergi-form, der anvendes i produktionsprocessen. Disse investeringer kan således få investeringsstøtte i form af basissatsen på 40 % af de støtteberettigede omkostninger.
27. Investeringer til fremme af vedvarende energi sidestilles med investeringer i miljøbeskyttelse på områder, hvor der ikke er fastsat EF-standarder ⁽²⁸⁾. Det skal også tages i betragtning, at foranstaltninger til fremme af disse energikilder udgør en af de miljømæssige og langsigtede målsætninger, hvortil der bør tilskyndes mest ⁽²⁹⁾. Ved investeringer til fremme af disse energikilder vil basissatsen være 40 % af de støtteberettigede omkostninger.

Myndigheden mener, at også anlæg til vedvarende energi, som gør det muligt at gøre et helt samfund selvforsynende, f.eks. en ø eller en bymæssig bebyggelse, bør begunstiges. Sådanne investeringer vil derfor kunne tildeles en bonus på 10 procentpoint i forhold til basissatsen på 40 % af de støtteberettigede omkostninger.

Myndigheden mener, at når der kan påvises en absolut nødvendighed, kan EFTA-staterne yde investeringsstøtte til fremme af vedvarende energi med op til 100 % af de støtteberettigede omkostninger. Disse anlæg kan ikke nyde godt af nogen anden form for støtte.

D.1.4. Bonusordning for virksomheder i regioner berettiget til regionalstøtte

28. I regioner, der er støtteberettigede i henhold til nationale regionalstøtteordninger, kan der ydes støtte til virksomhederne for at sikre den regionale udvikling. For at tilskynde sådanne virksomheder til at foretage yderligere miljøinvesteringer bør de i givet fald kunne opnå et forhøjet tilskud, der tager højde for den foretagne miljøinvestering i overensstemmelse med punkt 24 ⁽³⁰⁾.
29. I regioner, der er berettigede til regionalstøtte, fastsættes den maksimale miljøstøttesats for de støtteberettigede omkostninger som fastlagt i punkt 32, som følger:

I støtteberettigede regioner vil den maksimale støttesats være den højeste af følgende to muligheder:

- a) enten basisstøttesatsen for støtte til miljøinvesteringer, dvs. 30 % brutto (almindelig ordning), eller 40 % brutto (ved investeringer til fremme af energibesparelser, investeringer til fremme af vedvarende energi eller investeringer til fremme af kombineret el- og varmeproduktion), eller 50 % brutto (ved investeringer til fremme af vedvarende energi, som gør det muligt at forsyne et helt samfund), forhøjet med 5 procentpoint brutto i regioner henhørende under artikel 61, stk. 3, litra c), og med 10 procentpoint brutto i regioner henhørende under artikel 61, stk. 3, litra a), i EØS-aftalen ⁽³¹⁾
- b) eller regionalstøttesatsen forhøjet med 10 procentpoint.

D.1.5. Bonusordning for SMV

30. For små og mellemstore virksomheder, der foretager investeringer som omhandlet under punkt 24-27, kan der godkendes en forhøjelse af støtten på yderligere 10 procentpoint brutto ⁽³²⁾. Den definition på SMV, der gælder for nærværende retningslinjer, er den definition, der er indeholdt i gældende EØS-regler ⁽³³⁾.

Ovennævnte bonussatser for støtteberettigede regioner og for SMV kan kumuleres, men den maksimale miljøstøttesats kan under ingen omstændigheder overstige 100 % brutto af de støtteberettigede omkostninger. SMV kan ikke nyde godt af en dobbelt bonus, både på grundlag af regionalstøttebestemmelserne og på grundlag af miljøbeskyttelsesbestemmelserne ⁽³⁴⁾.

⁽²⁶⁾ Ved omdannelsesgrad forstås forholdet mellem den mængde primærenergi, der medgår til fremstillingen af sekundærenergi, og mængden af faktisk produceret sekundærenergi. Den kan beregnes som følger: produceret elenergi + produceret varmeenergi/forbrukt energi.

⁽²⁷⁾ Se Rådets resolution af 18. december 1997 om en fællesskabsstrategi til fremme af kombineret kraftvarmeproduktion (EFT C af 8.1.1998, s. 1).

⁽²⁸⁾ Jf. definitionen på »EF-standard« i punkt 7. Se også punkt 5.

⁽²⁹⁾ Se Rådets resolution af 8. juni 1998 om vedvarende energikilder (EFT C 198 af 24.6.1998, s. 1).

⁽³⁰⁾ Sådant bonusstøtte finder ikke anvendelse, når EFTA-staten yder investeringsstøtte i henhold til tredje afsnit i punkt 27 (støtte på indtil 100 % af de støtteberettigede omkostninger).

⁽³¹⁾ Investeringer i støttede regioner kan tildeles investeringsstøtte, hvis betingelserne i kapitel 25 i myndighedens retningslinjer for statsstøtte med regionalt sigte er opfyldt.

⁽³²⁾ Sådant bonusstøtte finder ikke anvendelse, når EFTA-staten yder investeringsstøtte i henhold til tredje afsnit i punkt 27 (støtte på indtil 100 % af de støtteberettigede omkostninger).

⁽³³⁾ For øjeblikket kapitel 10.2 i myndighedens retningslinjer om støtte til små og mellemstore virksomheder svarende til Kommissionens henstilling af 3. april 1996 vedrørende definitionen af små og mellemstore virksomheder (EFT L 107 af 30.4.1996, s. 4).

⁽³⁴⁾ Investeringer foretaget af SMV kan få tildelt investeringsstøtte i henhold til bestemmelserne i Kommissionens forordning (EF) nr. 70/2001 af 12. januar 2001 om anvendelse af EF-traktatens artikel 87 og 88 på statsstøtte til små og mellemstore virksomheder (EFT L 10 af 13.1.2001, s. 33), som vil blive gennemført i EØS-aftalen ved bilag XV dertil.

D.1.6. *Investeringer, der kan komme i betragtning*

31. De pågældende investeringer er investeringer i grundarealer, der er strengt nødvendige for at opfylde miljømål, eller i bygninger, anlæg og udstyr, der har til formål at reducere eller helt fjerne forurening og gener eller at tilpasse produktionsmetoder for at beskytte miljøet.

Udgifter til teknologioverførsel i form af erhvervelse af licenser eller patenteret eller ikke-patenteret teknisk viden kan ligeledes komme i betragtning. Sådanne immaterielle aktiver skal dog opfylde følgende betingelser:

- a) der skal være tale om afskrivningsberettigede aktiver
- b) de skal være erhvervet på markedsbetingelser fra en enhed, hvorover erhververen ikke har nogen direkte eller indirekte kontrol
- c) de skal indgå i virksomhedens aktiver, forblive og udnyttes i det støttemodtagende foretagende i mindst fem år regnet fra støttens ydelse. Denne betingelse gælder ikke, hvis disse immaterielle aktiver udgør klart forældede teknikker. I tilfælde af videresalg i løbet af disse fem år skal salgsprovenuet fratrækkes de støtteberettigede omkostninger, og der kan i givet fald blive tale om en delvis eller fuldstændig tilbagebetaling af støttebeløbet.

D.1.7. *Støtteberettigede omkostninger*

32. Det er kun de ekstra omkostninger til de yderligere investeringer, der er nødvendige for at nå de opstillede miljømål, som er støtteberettigede.

Det indebærer følgende: Når det er vanskeligt at udskille investeringsomkostningerne til miljøbeskyttelse fra de samlede omkostninger, vil myndigheden tage objektive og gennemsigtige beregningsmetoder i betragtning, f.eks. omkostningerne ved en investering, som er teknisk sammenlignelig, men ikke giver samme miljøbeskyttelse.

I alle tilfælde bør de støtteberettigede omkostninger beregnes netto i forhold til de fordele, der følger af en eventuel kapacitetsforhøjelse, omkostningsbesparelser i løbet af de første fem år af investeringens levetid og supplerende biprodukter i løbet af de samme fem år⁽³⁵⁾.

For så vidt angår vedvarende energi svarer de støtteberettigede investeringsomkostninger generelt til de meromkostninger, som virksomheden må bære i forhold til et anlæg til fremstilling af traditionel energi med samme kapacitet i henseende til effektiv energiproduktion.

I forbindelse med SMV's tilpasning til nye EF-standarder⁽³⁶⁾ omfatter de støtteberettigede omkostninger de yderligere investeringsomkostninger, som er nødvendige for at nå til det niveau af miljøbeskyttelse, der kræves efter de nye EF-standarder.

I forbindelse med tilpasning til nationale standarder, der vedtages i fravær af EF-standarder, omfatter de støtteberettigede omkostninger de yderligere investeringsomkostninger, som er nødvendige for at nå til det niveau af miljøbeskyttelse, der kræves efter de nationale standarder.

I forbindelse med tilpasning til strengere nationale standarder end EF-standarderne, eller i forbindelse med frivillig anvendelse af strengere standarder end EF-standarderne, omfatter de støtteberettigede omkostninger de yderligere investeringsomkostninger, som er nødvendige for at nå til et højere niveau af miljøbeskyttelse end det, der kræves efter EF-standarderne. Omkostninger i tilknytning til investeringer for at nå det ved EF-standarderne fastsatte niveau er ikke støtteberettigede.

Når der ikke er fastsat standarder, kan der ydes støtte til de investeringsomkostninger, der er nødvendige for at nå et miljøbeskyttelsesniveau, der ligger over det niveau, den eller de pågældende virksomheder ville kunne opfylde uden nogen form for miljøstøtte.

D.1.8. *Rensning af forurenede industrigrunde*

33. Arbejde, som virksomheder lader udføre for at udbedre miljøskader ved at rense forurenede industrigrunde, kan være omfattet af disse retningslinjer⁽³⁷⁾. Dette gælder skader på jordkvalitet samt på overflade- og grundvandskvalitet⁽³⁸⁾.

Kendes den ansvarlige for forureningen, skal denne finansiere rensningen i overensstemmelse med ansvarsprincippet og uden statsstøtte. Begrebet »ansvarlig person« defineres efter gældende ret i den enkelte EFTA-stat, uden at dette foregriber vedtagelse af EØS-regler på området.

⁽³⁵⁾ Hvis investeringer udelukkende vedrører miljøbeskyttelse og ikke medfører andre økonomiske fordele, vil der ikke blive anvendt nogen yderligere reduktion i beregningen af de støtteberettigede omkostninger.

⁽³⁶⁾ Jf. definitionen på »EF-standard« i punkt 7. Se også punkt 5.

⁽³⁷⁾ Myndigheden erindrer om, at rensningsarbejder forestået af de offentlige myndigheder i sig selv ikke er omfattet af EØS-aftalens artikel 61. Der kan dog opstå problemer i forhold til statsstøttereglerne, hvis grundene efter rensning sælges til virksomheder til en pris under deres markedsværdi.

⁽³⁸⁾ I forbindelse med rensning af en forurenede grund, tages samtlige virksomhedens udgifter til rensning af grunden i betragtning som berettigede investeringer, uanset om disse udgifter regnskabsmæssigt kan indgå i status.

Er det ikke muligt at udpege den ansvarlige for forureningen eller at drage vedkommende til ansvar, vil den person, der er ansvarlig for arbejdets udførelse, kunne modtage støtte til arbejdet ⁽³⁹⁾.

Støttebeløbet til rensning af den forurenede grund kan nå op på 100 % af de støtteberettigede omkostninger forhøjet med 15 % af arbejdsbeløbet. De støtteberettigede omkostninger er lig med omkostningerne ved arbejdet fratrukket grundens værdistigning.

Det samlede støttebeløb kan under ingen omstændigheder overstige virksomhedens faktiske omkostninger.

D.1.9. *Flytning af virksomheder*

34. Myndigheden mener, at flytning af virksomheder generelt ikke kan anses som miljøbeskyttelse, hvorfor det ikke berettiger til støtte på grundlag af disse retningslinjer.

Støtte kan imidlertid være berettiget, når en virksomhed, der er etableret i byområde eller i et område svarende til et område, der er udpeget som Natura 2000 ⁽⁴⁰⁾, på lovlig vis udfører en stærkt forurenende aktivitet, og på grund af beliggenheden flytter sit anlæg til et mere hensigtsmæssigt område.

Følgende kriterier skal i så fald alle være opfyldt:

- a) flytningen skal være begrundet i miljøhensyn og foranlediget af en administrativ eller retslig afgørelse om flyttepåbud
- b) virksomheden skal overholde de strengeste miljøkrav, der gælder i det nye etableringsområde.

En virksomhed, der opfylder ovennævnte betingelser, kan modtage investeringsstøtte i henhold til bestemmelserne i punkt 24. Bestemmelserne i punkt 30 om tildeling af bonus til SMV finder ligeledes anvendelse.

Ved fastsættelsen af de støtteberettigede omkostninger i forbindelse med flytning af virksomheder tager myndigheden hensyn til dels indtægten fra salg eller udlejning af de fraflyttede anlæg og grunde samt erstatning i tilfælde af ekspropriation, dels de omkostninger, der er forbundet med køb af grund og opførelse eller køb af nye anlæg med en kapacitet svarende til den fraflyttede kapacitet. Andre gevinster i tilknytning til anlæggenes overflytning, navnlig opnåede gevinster gennem anvendelse af en bedre teknologi som følge af flytningen samt regnskabsmæssige gevinster som følge af anlæggets værdistigning, kan i givet fald også tages i betragtning. Investeringerne i forbindelse med en eventuel kapacitetsforhøjelse kan ikke medtages i beregningen af de støtteberettigede omkostninger, der kan give anledning til miljøstøtte.

Hvis den administrative eller retslige afgørelse om flyttepåbud indebærer utidig opsigelse af en lejekontrakt for en grund eller bygninger, kan eventuelle erstatningsbeløb, som virksomheden skal betale for opsigelsen, medtages i beregningen af de støtteberettigede omkostninger.

D.1.10. *Fælles bestemmelser*

35. Der kan ikke ydes støtte til investeringer, der sigter på at anvende strengere standarder end EF-standarderne, eller hvis der ikke findes EF-standarderne, hvis anvendelsen af disse strengere standarder blot bringer virksomheden i overensstemmelse med EF-standarder, der allerede er vedtaget, men endnu ikke er trådt i kraft ⁽⁴¹⁾. En virksomhed kan kun modtage støtte til at bringe sig i overensstemmelse med nationale standarder, der er strengere end EF-standarderne, eller i fravær af EF-standarder, hvis virksomheden rettidigt har bragt sig i overensstemmelse med de pågældende nationale standarder. Investeringer foretaget efter den i standarderne fastsatte frist kan ikke komme i betragtning ⁽⁴²⁾.

D.2. **Støtte til SMV til konsulentbistand i miljøspørgsmål**

36. Sådant konsulentbistand er vigtig for små og mellemstore virksomheder i deres indsats for at forbedre miljøbeskyttelsen. Myndigheden mener derfor, at der kan ydes støtte hertil efter bestemmelserne i forordning (EF) nr. 70/2001 ⁽⁴³⁾, som skal gennemføres i EØS-aftalen ved bilag XV.

⁽³⁹⁾ Fastlæggelsen af begrebet ansvarlig person for udførelsen af arbejdet foregriber ikke fastlæggelsen af begrebet ansvarlig for forureningen.

⁽⁴⁰⁾ Se Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7), som udgør en del af Det Europæiske Økologiske Net, bedre kendt som Natura 2000 (EFTA-staterne deltager ikke i dette program, men der er områder i EFTA-staterne, som ville kunne udpeges som Natura 2000, og i sådanne tilfælde mener myndigheden, at EFTA-staterne bør have mulighed for at tildele støtte i overensstemmelse med punkt 34).

⁽⁴¹⁾ Jf. definitionen på »EF-standard« i punkt 7. Se også punkt 5.

⁽⁴²⁾ Bestemmelserne i dette punkt berører ikke bestemmelserne i punkt 23 vedrørende støtte til SMV.

⁽⁴³⁾ Citeret i fodnote 34.

D.3. Driftsstøtte**D.3.1. Regler for driftsstøtte til håndtering af affald og til fremme af energibesparelser**

37. Følgende bestemmelser finder anvendelse på to former for driftsstøtte:
- støtte til håndtering af affald, når forvaltningen sker i overensstemmelse med den ordnede prioritering af principperne for håndtering af affald ⁽⁴⁴⁾
 - støtte på energibesparelsesområdet.
38. Når sådan støtte viser sig absolut nødvendig, skal den være begrænset til lige netop at kompensere for meromkostningerne i forhold til markedspriserne for de pågældende produkter og tjenesteydelser ⁽⁴⁵⁾. Støtten skal endvidere være midlertidig og i princippet degressiv, så den tilskynder til, at princippet om sande priser gennemføres inden for en rimelig frist.
39. Myndigheden mener, at virksomhederne normalt selv må bære omkostningerne til behandling af industriaffald i overensstemmelse med »forureneren betaler-princippet«. Driftsstøtte kan dog vise sig nødvendig, når der vedtages nationale standarder, der er strengere end gældende EF-standarder, eller når der vedtages nationale standarder i fravær af EF-standarder, og disse nationale standarder medfører midlertidigt tab af international konkurrenceevne for virksomhederne ⁽⁴⁶⁾.

Virksomheder, der modtager driftsstøtte til behandling af affald, industrielt eller andet, bør finansiere den pågældende ydelse i forhold til den mængde affald, de skaber og/eller deres behandlingsomkostninger.

40. For samtlige disse former for driftsstøtte gælder det, at »degressiv« støtte højst kan ydes i fem år. Støtteintensiteten kan være indtil 100 % af meromkostningerne det første år, men skal derefter lineært nedsættes til en nulsats ved udgangen af det femte år.
41. For »ikke-degressiv« støtte er varigheden begrænset til fem år, og intensiteten kan højst udgøre 50 % af meromkostningerne.

D.3.2. Bestemmelser for al driftsstøtte i form af afgiftslempelser eller -fritagelser

42. Når EFTA-staterne indfører afgifter på visse aktiviteter af miljøbeskyttelseshensyn, kan de finde det nødvendigt at indrømme visse virksomheder midlertidige undtagelser, navnlig når der ikke er sket en harmonisering på europæisk plan, eller når visse virksomheder risikerer midlertidigt at miste international konkurrenceevne. Den slags undtagelser udgør generelt driftsstøtte efter EØS-aftalens artikel 61, stk. 1. Ved vurderingen af, hvorvidt sådanne foranstaltninger er omfattet af undtagelserne fra det generelle statsstøtteforbud i artikel 61, stk. 1, skal det bl.a. undersøges, om den pågældende afgift svarer til en afgift, der opkræves på EF-plan som følge af en EF-beslutning ⁽⁴⁷⁾. Dette aspekt er væsentligt for at afgøre, om der er tale om tab af international konkurrenceevne for den afgiftspligtige.
43. Hvis afgiften ikke svarer til en afgift, der opkræves på EF-plan som følge af en EF-beslutning, kan de pågældende virksomheder finde det meget vanskeligt hurtigt at tilpasse sig de nye afgiftsbyrder. Under disse omstændigheder kan det være berettiget at indrømme visse virksomheder en midlertidig undtagelse, så de får mulighed for at tilpasse sig til den nye afgiftssituation.
44. Hvis afgiften svarer til en afgift, der opkræves på EF-plan som følge af et EF-direktiv, kan der tænkes følgende to tilfælde:
- En EFTA-stat anvender for visse produkter en højere afgiftssats end den ved EF-direktivet foreskrevne mindstesats og indrømmer visse virksomheder en undtagelse, så de betaler efter en lavere afgiftssats, der dog stadig er lig med eller højere end direktivets mindstesats. Myndigheden mener, at det under disse omstændigheder kan være berettiget at indrømme en midlertidig undtagelse, så virksomhederne kan tilpasse sig et højere afgiftsniveau og ansføres til mere miljøvenlige foranstaltninger.

⁽⁴⁴⁾ Se prioritering opstillet i meddelelse fra Kommissionen om Fællesskabets strategi for affaldshåndtering (KOM(96) 399 endelig af 30.7.1996). Kommissionen erindrer i denne meddelelse om, at affaldshåndtering er en prioritet for Fællesskabet, navnlig for at mindske miljørisici. Genanvendelse af affald skal forstås i en tredobbelbet betydning, nemlig genbrug, genvinding og energiudnyttelse. Affaldsproduktion, der ikke kan undgås, bør genanvendes og bortskaffes forsvarligt. Nævnte meddelelse er på grund af den retlige karakter ikke gennemført i EØS-aftalen. Lignende klassificeringer af affald indgår imidlertid i flere bindende afgørelser truffet af Rådet, og som er gennemført i EØS-aftalen ved bilag XX, f.eks. Rådets beslutning C 94/3/EF, C 94/904/EF og C 2000/532/EF. I sin vurdering af hvorvidt en foranstaltning truffet af en EFTA-stat indeholder statsstøtteelementer, vil myndigheden træffe sine beslutninger på grundlag af den prioritering, der er opstillet i Kommissionens meddelelse, for at finde et korrekt udgangspunkt. Hvis ikke vil foranstaltninger truffet af en EFTA-stat ikke blive vurderet på samme baggrund som foranstaltninger truffet af en EF-medlemsstat.

⁽⁴⁵⁾ Begrebet produktionsomkostninger skal forstås netto, uden støtte, men med en normal fortjeneste.

⁽⁴⁶⁾ Jf. definitionen på »EF-standard« i punkt 7. Se også punkt 5.

⁽⁴⁷⁾ Se punkt 5.

- b) En EFTA-stat anvender for visse produkter en afgiftssats svarende til den i EF-direktivet foreskrevne mindstesats, og indrømmer visse virksomheder en undtagelse, så de betaler efter en lavere sats end mindstesatsen. Hvis en sådan undtagelse ikke ville kunne tillades ifølge det pågældende EF-direktiv, udgør den en støtte, der ikke er forenelig med EØS-aftalens artikel 61. Hvis en sådan undtagelse derimod ville være tilladt ifølge EF-direktivet, kan myndigheden betragte den som forenelig med artikel 61, hvis den er nødvendig og af et rimeligt omfang i forhold til de tilsigtede EØS-mål. Myndigheden vil være særligt opmærksom på, at en sådan undtagelse i tid begrænses til det strengt nødvendige.
45. Generelt skal de pågældende afgiftsforanstaltninger yde et væsentligt bidrag til miljøbeskyttelsen. Det skal sikres, at undtagelserne eller fritagelserne ikke er af en sådan art, at de skader opfyldelsen af de generelle mål.
46. Sådanne undtagelser kan sandsynligvis udgøre former for driftsstøtte, som kan godkendes på følgende vilkår:
- 46.1. Når en EFTA-stat af miljøhensyn indfører en ny afgift i en erhvervssektor eller for produkter, hvor der ikke er sket en afgiftsharmonisering på EF-plan, eller når den afgift, som EFTA-staten påtænker at indføre, er højere end den afgift, der er fastsat i EF-retten, er det myndighedens opfattelse, at beslutninger om fritagelse med en varighed på ti år uden degressivitet kan være berettigede i to tilfælde:
- a) Når sådanne fritagelser er betinget af, at der mellem den pågældende EFTA-stat og modtagervirksomhederne indgås aftaler, hvorefter virksomhederne eller sammenslutningerne af virksomheder forpligter sig til at nå miljøbeskyttelsesmål i løbet af fritagelsesperioden, eller når virksomhederne forpligter sig til at indgå frivillige aftaler med samme målsætning. Aftalerne eller forpligtelserne kan især gælde nedbringelse af energiforbrug, nedbringelse af emissionsniveau eller andre miljøvenlige foranstaltninger. Den enkelte EFTA-stat forhandler om aftalernes indhold, som vil blive vurderet af myndigheden i forbindelse med anmeldelsen af påtænkte støtteforanstaltninger. EFTA-staten skal tilrettelægge en grundig opfølgning på virksomhedernes eller virksomhedssammenslutningernes efterlevelse af deres forpligtelser. Aftaler, der indgås mellem EFTA-staten og de pågældende virksomheder eller virksomhedssammenslutninger, skal indeholde en sanktionsklausul i tilfælde af manglende opfyldelse af forpligtelserne.
- Disse bestemmelser gælder også, når en EFTA-stat lader en afgiftslempelse være betinget af et krav med samme virkning som ovennævnte aftaler eller forpligtelser.
- b) Sådanne fritagelser kan ikke være betinget af indgåelse af en aftale mellem EFTA-staten og modtagervirksomhederne, hvis følgende alternative betingelser er opfyldt:
- når lempelsen vedrører en afgift, der svarer til en harmoniseret EF-afgift, skal det af virksomhederne faktisk betalte beløb efter fradrag stadig være højere end EF-minimumsbeløbet, så niveauet tilskynder virksomhederne til at arbejde for en forbedring af miljøbeskyttelsen
 - når lempelsen vedrører en afgift, der ikke svarer til en harmoniseret afgift på EF-plan, skal modtagervirksomhederne ikke desto mindre betale en betydelig del af den nationale afgift.
- 46.2. Bestemmelserne under punkt 46.1 ovenfor kan finde anvendelse på eksisterende afgifter, hvis følgende to betingelser begge er opfyldt:
- a) den pågældende afgift skal have en mærkbar positiv virkning på miljøbeskyttelsen
- b) undtagelserne til fordel for modtagervirksomhederne skal være fastlagt ved vedtagelsen af afgiften eller skal være blevet nødvendige på grund af en betydelig ændring af de økonomiske vilkår, som stiller virksomhederne i en særlig vanskelig situation i konkurrencemæssig henseende. I sidstnævnte tilfælde kan afgiftsbeløbet ikke nedsættes mere end, hvad der svarer til den omkostningsforhøjelse, som er forårsaget af de ændrede økonomiske vilkår. Når denne omkostningsforhøjelse forsvinder, skal afgiftslempelsen ligeledes ophøre.
- 46.3. EFTA-staterne kan ligeledes fremme udviklingen af metoder til fremstilling af elektricitet, der er baseret på traditionel energi som f.eks. gas, og som gør det muligt at nå til en energiudnyttelse, som er langt højere end den energiudnyttelse, der opnås med traditionelle fremstillingsprocesser. I så tilfælde og i betragtning af sådanne teknikkers interesse for miljøbeskyttelsen, og for så vidt som den anvendte primærenergi betydeligt reducerer de negative miljøvirkninger, mener myndigheden, at fuldstændig fritagelse for afgifterne kan være berettiget for en periode på fem år, når der ikke er tale om degressiv støtte. Dispensationer for ti år kan godkendes på de betingelser, der er anført under punkt 46.1 og 46.2.
47. Når en eksisterende afgift forhøjes meget, og EFTA-staten mener, at undtagelser er nødvendige for visse virksomheder, finder de betingelser, der er anført under punkt 46.1 for nye afgifter tilsvarende anvendelse.

48. Når afgiftslempelserne vedrører en afgift, som svarer til en afgift, der er harmoniseret på EF-plan, og hvis den nationale afgift er lavere end eller lig med EF-mindstesatsen, er det myndighedens opfattelse, at langvarige fritagelser ikke er berettigede.

For samtlige afgiftslempelser gælder det imidlertid, at EFTA-staten bibeholder muligheden for at yde driftsstøtte på de vilkår, der er omhandlet i punkt 40 og 41, hvis de heri fastlagte betingelser er opfyldt. Hvis afgiften svarer til en afgift, der er harmoniseret på EF-plan, kræver en undtagelse fra EF-mindstesatserne under alle omstændigheder en udtrykkelig godkendelse i henhold til den tilsvarende EF-harmoniseringsbestemmelse for afgiften.

D.3.3. *Betingelser for driftsstøtte til vedvarende energi*

49. Driftsstøtte til fremstilling af vedvarende energi udgør normalt miljøstøtte, der er omfattet af disse retningslinjer.
50. Med hensyn til disse former for støtte mener myndigheden, at der kan indføres særbestemmelser i betragtning af, hvor svært det i nogle tilfælde er for disse energikilder at konkurrere effektivt med traditionelle energikilder. Det bør ligeledes tages i betragtning, at det, navnlig af miljøhensyn, er en almen målsætning at sikre udviklingen af disse energikilder. Der kan især være behov for støtte, når den pågældende energi ikke kan fremstilles ved hjælp af kendt teknik til en rimelig enhedspris i forhold til enhedsprisen for traditionelle energiformer.
51. I så tilfælde kan det være berettiget at yde driftsstøtte til dækning af forskellen mellem omkostningerne til fremstilling af energi fra vedvarende energikilder og markedsprisen for denne energi. Støtten kan antage forskellige former alt efter, hvilken energi det drejer sig om, og hvilke støttekriterier, EFTA-staterne har fastlagt. Myndigheden vil endvidere i sin vurdering tage de pågældende energiformers konkurrencemæssige stilling i betragtning.
52. EFTA-staterne kan yde støtte til vedvarende energi på følgende måder:

D.3.3.1. Valgmulighed 1

53. På området vedvarende energi er investeringsomkostningerne pr. produceret enhed særligt høje og udgør sædvanligvis en afgørende andel af virksomhedernes omkostninger og bevirker, at virksomhederne bliver ude af stand til at tilbyde konkurrencedygtige priser på de markeder, hvor de sælger deres energi.
54. For i højere grad at tage hensyn til denne hindring for markedsadgangen, der gør sig gældende for vedvarende energi, kan EFTA-staterne yde støtte, som kompenserer for forskellen mellem produktionsomkostningerne i forbindelse med vedvarende energi og markedsprisen på den pågældende energi. Eventuel driftsstøtte kan kun ydes til afskrivning af anlæggene. Der vil ikke kunne ydes støtte til den yderligere energi, der måtte blive fremstillet i det pågældende anlæg. Støtten kan imidlertid ligeledes omfatte en rimelig kapitalforrentning, når EFTA-staterne kan påvise, at dette er nødvendigt, navnlig på grund af visse vedvarende energiers beskedne konkurrenceevne.

Driftsstøttebeløbet bør ligeledes fastsættes under hensyntagen til eventuel investeringsstøtte udbetalt til den pågældende virksomhed i forbindelse med opførelsen af anlægget.

De støtteordninger, der anmeldes til myndigheden, skal indeholde en detaljeret redegørelse for EFTA-statens nærmere kriterier for tildeling af støtte, navnlig beregningsmetoden for støttebeløbet. Når sådanne ordninger godkendes af myndigheden, skal den pågældende EFTA-stat derefter anvende disse kriterier og beregningsmetoder ved tildelingen af støtte til virksomhederne.

55. I modsætning til de fleste andre vedvarende energikilder kræver biomasse forholdsvis mindre investeringer, men indebærer høje driftsomkostninger. Myndigheden vil derfor kunne godtage driftsstøtte, der kan overstige investeringerne, når EFTA-staterne kan påvise, at virksomhedernes samlede omkostninger efter afskrivning af anlæg fortsat overstiger markedsprisen for energien.

D.3.3.2. Valgmulighed 2

56. EFTA-staterne kan tildele støtte til vedvarende energi ved at bruge markedsmekanismer, såsom grønne certifikater eller udbudssystemer. Disse systemer sætter samtlige producenter af vedvarende energi i stand til indirekte at få en efterspørgselsgaranti for den energi, de producerer, til en højere pris end markedsprisen for konventionel energi. Prisen for grønne certifikater fastsættes ikke på forhånd, men afhænger af forholdet mellem udbud og efterspørgsel.
57. Når disse systemer udgør statsstøtte, kan de godkendes af myndigheden, når EFTA-staterne kan påvise, at støtten er afgørende for at sikre de pågældende vedvarende energiformers levedygtighed, at støtten ikke globalt medfører en overkompensering til fordel for vedvarende energi, og at den ikke afholder producenterne af den pågældende energiform fra at øge deres konkurrenceevne. For at efterprøve om disse kriterier er opfyldt, agter myndigheden at tillade sådanne støttesystemer for en periode på ti år. Ved udgangen af denne periode på ti år skal der gøres status for at vurdere, om det er nødvendigt at videreføre støtteforanstaltningen.

D.3.3.3. Valgmulighed 3

58. EFTA-staterne kan yde driftsstøtte til nye anlæg til fremstilling af vedvarende energi beregnet på grundlag af de eksterne omkostninger, der undgås. De eksterne omkostninger, der undgås, er de miljøomkostninger, som samfundet ville skulle bære, hvis den samme mængde energi blev produceret på et produktionsanlæg, der fungerer med konventionel energi. Omkostningerne beregnes på grundlag af forskellen mellem dels de eksterne omkostninger, som forårsages, men ikke betales af producenterne af vedvarende energi, dels de eksterne omkostninger, som forårsages, men ikke betales af producenterne af ikke-vedvarende energi. EFTA-staten skal ved beregningen anvende en internationalt anerkendt beregningsmetode, og denne skal meddeles myndigheden. EFTA-staten skal navnlig forelægge en begrundet og kvantificeret komparativ omkostningsanalyse med en evaluering af de eksterne omkostninger, der forårsages af konkurrerende energiproducenter, så det kan påvises, at støtte faktisk udgør en kompensering af de ikke dækkede eksterne omkostninger.

Under alle omstændigheder kan det støttebeløb, der således tildeles en producent af vedvarende energi, ikke overstige 0,05 EUR pr. kWh.

I øvrigt skal det til producenterne ydede støttebeløb, der overstiger det støttebeløb, som valgmulighed 1 ville føre til, geninvesteres af virksomhederne inden for sektoren for vedvarende energi. Myndigheden vil tage dette støttebeløb i betragtning, hvis den pågældende aktivitet i øvrigt modtager statsstøtte.

59. For at skabe sammenhæng mellem valgmulighed 3 og de generelle konkurrenceregler skal myndigheden være sikker på, at støtten ikke fører til konkurrencefordrejninger, der strider mod den fælles interesse. Med andre ord skal myndigheden være sikker på, at støtten medfører en faktisk global udvikling af vedvarende energi på bekostning af konventionel energi, og ikke blot en simpel overførsel af markedsandele mellem vedvarende energiformer. Følgende betingelser skal derfor være opfyldt:
- støtte, der tildeles under denne valgmulighed, skal indgå i et system, som behandler samtlige virksomheder inden for sektoren for vedvarende energi på lige fod
 - støttetildelingen under systemet skal ske uden forskelsbehandling af de virksomheder, der producerer samme vedvarende energi
 - systemet skal underkastes myndighedens gennemgang hvert femte år.

D.3.3.4. Valgmulighed 4

60. EFTA-staterne opretholder muligheden for at tildele driftsstøtte i overensstemmelse med de generelle bestemmelser for driftsstøtte, jf. punkt 40 og 41.

D.3.4. *Betingelser for driftsstøtte til kombineret el- og varmeproduktion*

61. Det er myndighedens opfattelse, at driftsstøtte til kombineret el- og varmeproduktion kan være berettiget, når betingelserne i punkt 26 er opfyldt. Sådan støtte kan tildeles virksomheder, som forestår offentlig varme- og elforsyning, når produktionsomkostningerne for denne elektricitet eller varme er højere end markedsprisen. Under sådanne omstændigheder kan der tildeles driftsstøtte på de betingelser, der er fastlagt i punkt 53 til 60. Støttens nødvendighed vurderes under hensyntagen til de omkostninger og indtægter, der fremkommer ved produktionen og salget af varmen og elektriciteten.
62. Der kan tildeles driftsstøtte på de samme vilkår til fremme af den industrielle anvendelse af kombineret el- og varmeproduktion, når det faktisk påvises, at produktionsomkostningerne for en energienhed ved brug af denne teknik er højere end markedsprisen for en traditionel energienhed. Produktionsomkostningerne kan omfatte normal forrentning af anlægget, men eventuelle gevinster for virksomheden i form af varmeproduktion skal fradrages produktionsomkostningerne.

E. *Politikker, foranstaltninger og instrumenter for nedbringelsen af drivhusgasser*

63. Det er i Kyoto-protokollen ⁽⁴⁸⁾ fastlagt, at emissionerne af drivhusgasser skal begrænses eller reduceres i perioden 2008 til 2012. Det er myndighedens opfattelse, at de nærmere bestemmelser, der vedtages for at opfylde protokollens målsætninger, vil kunne udgøre statsstøtte, men at det endnu er for tidligt at fastlægge betingelserne for godkendelse af sådan eventuel støtte.

F. *Grundlaget for en undtagelse for samtlige foranstaltninger, der undersøges af myndigheden*

64. Inden for de grænser og på de betingelser, der er fastsat i disse retningslinjer, vil myndigheden godkende miljøstøtte i overensstemmelse med bestemmelsen i EØS-aftalens artikel 61, stk. 3, litra c), der giver mulighed for »støtte til fremme af udviklingen af visse erhvervsgrøner eller økonomiske regioner, når den ikke ændrer samhandelsvilkårene på en måde, der strider mod den fælles interesse«.

⁽⁴⁸⁾ Norge og Liechtenstein har undertegnet, men endnu ikke ratificeret, Kyoto-protokollen. Island har ikke undertegnet protokollen. Alle tre lande har imidlertid undertegnet den klimakonvention, der danner ramme for protokollen.

65. Støtte til fremme af virkeliggørelsen af vigtige projekter af fælleseuropæisk interesse, der først og fremmest er rettet mod miljøet og ofte vil have gunstige virkninger ud over den eller de berørte EFTA-staters grænser, kan godkendes i henhold til undtagelsen i EØS-aftalens artikel 61, stk. 3, litra b). Støtten skal imidlertid være nødvendig for projektets gennemførelse, projektet skal være specifikt og veldefineret, kvalitativt vigtigt, et eksempel til efterfølgelse og et klart identificerbart bidrag til fremme af fælleseuropæiske interesser. Når denne undtagelse anvendes, kan myndigheden godkende støtte til højere satser end de lofter, der gælder for støtte godkendt i henhold til artikel 61, stk. 3, litra c).

G. **Kumulering af støtte fra forskellige kilder**

66. De støtlofter, der er fastsat i nærværende retningslinjer, finder anvendelse, hvad enten den pågældende støtte er fuldstændigt finansieret ved hjælp af statslige midler eller helt eller delvis ved hjælp af EØS-samarbejdsmidler. Støtte, der godkendes i henhold til nærværende retningslinjer, kan ikke kumuleres med anden statsstøtte som omhandlet i EØS-aftalens artikel 61, stk. 1, og heller ikke med andre former for EF-finansiering i forbindelse med EFTA-staters deltagelse i EF-programmer, hvis en sådan kumulering fører til en støtteintensitet, der overstiger den i nærværende retningslinjer fastsatte støtteintensitet.

I tilfælde af statsstøtte, der tjener flere forskellige formål, men vedrører de samme støtteberettigede omkostninger, finder det mest gunstige støtteleft anvendelse.

H. **»Egnede foranstaltninger« i henhold til artikel 1, stk. 1, i protokol 3 til aftalen om tilsynsmyndigheden og domstolen**

67. For så vidt angår disse retningslinjer og på grundlag af artikel 1, stk. 1, i protokol 3 til aftalen om tilsynsmyndigheden og domstolen vil myndigheden foreslå EFTA-staterne følgende foranstaltninger med hensyn til deres eksisterende støtteordninger.
68. For at give myndigheden mulighed for at undersøge tildeling af betydelige støttebeløb inden for rammerne af eksisterende ordninger og støttens forenelighed med EØS-aftalen vil myndigheden som en foranstaltning efter artikel 1, stk. 1, i protokol 3 til aftalen om tilsynsmyndigheden og domstolen foreslå EFTA-staterne, at enhver enkeltforanstaltning vedrørende investeringsstøtte, der tænkes tildelt efter en eksisterende ordning, skal forhåndsanmeldes, når de støtteberettigede omkostninger overstiger 25 mio. EUR, og støtten overstiger en bruttosubventionsækvivalent på 5 mio. EUR. Anmeldelsen skal udformes efter modellen i bilaget til disse retningslinjer.
69. Ligeledes som en foranstaltning efter artikel 1, stk. 1, i protokol 3 til aftalen om tilsynsmyndigheden og domstolen, vil myndigheden foreslå EFTA-staterne, at deres eksisterende støtteordninger på miljøområdet bringes i overensstemmelse med nærværende retningslinjer inden den 1. januar 2002.
70. Myndigheden opfordrer EFTA-staterne til inden for en måned efter modtagelsen af forslaget til foranstaltninger omhandlet i punkt 67 til 69 at meddele den deres samtykke vedrørende disse bestemmelser. Modtager myndigheden intet svar, vil den gå ud fra, at den pågældende EFTA-stat modsætter sig forslaget.
71. Myndigheden erindrer om, at med undtagelse af støtteordninger, der falder ind under »bagatelreglen« ifølge bestemmelserne i Kommissionens forordning (EF) nr. 69/2001⁽⁴⁹⁾, som skal gennemføres i EØS-aftalen ved bilag XV, berører disse retningslinjer ikke EFTA-staternes forpligtelse i henhold til artikel 1, stk. 3, i protokol 3 til aftalen om tilsynsmyndigheden og domstolen, til at anmelde alle støtteordninger, alle ændringer af støtteordninger og alle enkeltforanstaltninger til fordel for virksomheder uden for de godkendte støtteordninger.
72. Myndigheden agter at gøre godkendelse af enhver fremtidig ordning betinget af overholdelse af disse retningslinjer.

I. **Retningslinjernes anvendelsesperiode**

73. Disse retningslinjer træder i kraft på datoen for deres vedtagelse ved EFTA-Tilsynsmyndigheden. Anvendelsesperioden udløber den 31. december 2007. Myndigheden kan efter høring af EFTA-staterne ændre retningslinjerne inden den 31. december 2007, hvis der foreligger vigtige konkurrence- eller miljøpolitiske grunde hertil, eller under hensyntagen til andre politikker.
74. Efter EFTA-Tilsynsmyndighedens vedtagelse af retningslinjerne vil myndigheden anvende dem på alle anmeldte påtænkte støtteforanstaltninger, hvorom den skal træffe afgørelse, uanset om de påtænkte foranstaltninger måtte være anmeldt inden vedtagelsen.

For ikke-anmeldt støtte anvender myndigheden:

- a) disse retningslinjer, hvis støtten blev tildelt efter deres vedtagelse
- b) 1994-retningslinjerne for støtte til miljøbeskyttelse, offentliggjort i EFT L 231 af 3.9.1994, når støtten er tildelt under andre omstændigheder.

⁽⁴⁹⁾ EFT L 10 af 13.1.2001, s. 30.

J. **Integration af miljøpolitikken i de øvrige retningslinjer for statsstøtte**

75. Det er i artikel 73 til 75 i EØS-aftalen fastlagt, at kravene til miljøbeskyttelse skal integreres i iværksættelsen af andre af EFTA-staternes politikker.

Når myndigheden vedtager eller ændrer andre retningslinjer eller rammebestemmelser for statsstøtte, vil den undersøge, hvorledes der i højere grad kan tages højde for disse krav. Myndigheden vil i denne henseende undersøge, om det er hensigtsmæssigt at anmode EFTA-staterne om ved anmeldelse af alle større påtænkte støtteforanstaltninger, uanset sektor, at forelægge en konsekvensanalyse af miljøpåvirkningerne.

BILAG

Yderligere oplysninger, der sædvanligvis skal tilvejebringes, når statsstøtte til miljøbeskyttelse anmeldes i overensstemmelse med artikel 1, stk. 3, i protokol 3 til aftalen om tilsynsmyndigheden og domstolen

(Støtteordninger, støttetildelinger under en godkendt ordning og ad hoc-støtte)

1. *Formål*

Detaljeret beskrivelse af foranstaltningens formål og den form for miljøbeskyttelse, den skal fremme.

2. *Beskrivelse af foranstaltningen*

Detaljeret beskrivelse af foranstaltningen og modtagerne

Beskrivelse af de samlede investeringsomkostninger og de støtteberettigede omkostninger.

Hvis den pågældende foranstaltning allerede før har været anvendt, beskrives de miljømæssige resultater, der blev opnået.

Hvis foranstaltningen er ny, beskrives de forventede miljømæssige resultater og tidsrummet for opnåelsen.

For støtte, der tildeles med henblik på anvendelse af strengere standarder end de gældende, angives den gældende standard, og det beskrives, hvordan den pågældende foranstaltning muliggør et væsentligt højere niveau af miljøbeskyttelse.

For støtte, der tildeles, når der ikke findes nogen standarder, gives en detaljeret beskrivelse af, hvordan de støtteberettigede omkostninger er fastsat.»

BERIGTIGELSER

Berigtigelse til Kommissionens forordning (EF) nr. 1961/2001 af 8. oktober 2001 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 2200/96 for så vidt angår eksportrestitutioner for frugt og grøntsager

(De Europæiske Fællesskabers Tidende L 268 af 9. oktober 2001)

Side 13, artikel 6, stk. 4, i alle 11 led:

i stedet for: ».../2001«

læses: »1961/2001«.

Berigtigelse til Kommissionens forordning (EF) nr. 2535/2001 af 14. december 2001 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 1255/1999 for så vidt angår importordningen for mælk og mejeriprodukter og åbning af toldkontingenter

(De Europæiske Fællesskabers Tidende L 341 af 22. december 2001)

Side 52, bilag II, II. D, femte kolonne »Toldsats ved import (EUR pr. 100 kg nettovægt, medmindre andet er angivet)« ud for rubrik 6 og 8 »Løbenummer«:

i stedet for: »17,54«

læses: »13,15«.
